

ชีวประวัติ

หลวงพ่อทวี จิตฺตคุตฺโต

วัดอรัญญวิเวก (ป่าลัน)

บ้านป่าลัน ต.ปงน้อย กิ่ง อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย

รายนามผู้จัดพิมพ์

คุณสมพงษ์-คุณนิตยา ศิริจรรยานนท์

ร้านข้าวต้มสมพงษ์ สาขาบางคูวัด

ร้านข้าวต้มสมพงษ์ สาขาประชาชื่น

ร้านข้าวต้มสมพงษ์ สาขาลำลูกกา

ร้านข้าวต้มสมพงษ์ สาขาศรีนครินทร์

ร้านหมวยเจริญ ๒ วัดตะกั่ว

พิมพ์เผยแผ่เป็นธรรมทาน

เพื่ออุทิศบุญกุศลให้แก่

บรรพบุรุษ บิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่ เจ้าทาง แม่พระธรณี ผีบ้าน ผีเรือน ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ สัมภเวสีทั้งหลาย และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง

ขอให้ท่านทั้งหลายจงอนุโมทนาในบุญกุศลนี้ และจงได้รับในบุญกุศลนี้ โดยทั่วหน้ากันเทอญ

ถ้าท่านมีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์

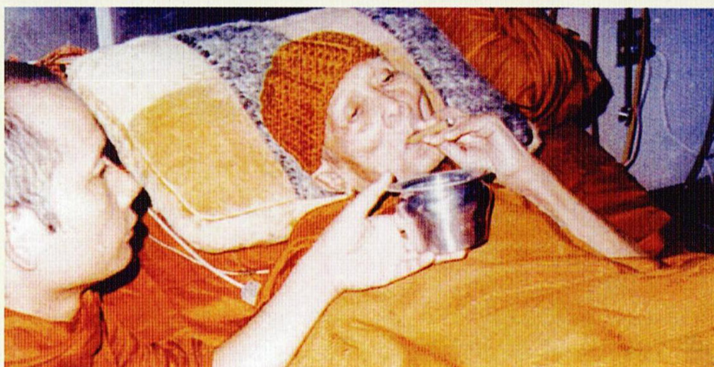
ถ้าท่านมีสุขอยู่แล้ว ขอให้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป

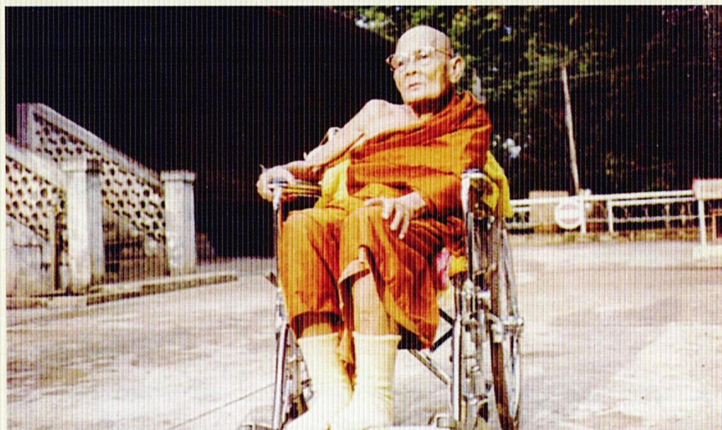
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงนมัสการหลวงปู่แหวน ที่โรงพยาบาลเชียงใหม่
โดยมีพระอาจารย์ทวีคอยดูแล

พระอาจารย์ทวี นำเสด็จฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ
สยามมกุฎราชกุมาร โปรดเกล้าฯ ให้ประชาชนเข้าเฝ้าฯ

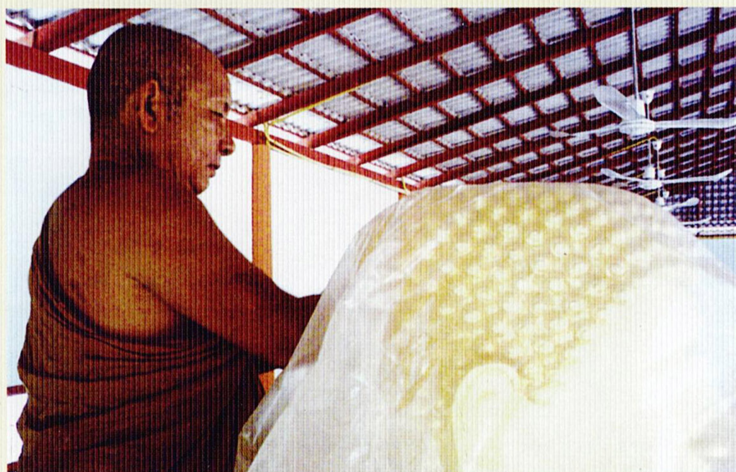
พระอาจารย์ทวี ปรนนิบัติหลวงปู่แหวนขณะป่วยหนักที่โรงพยาบาลเชียงใหม่

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

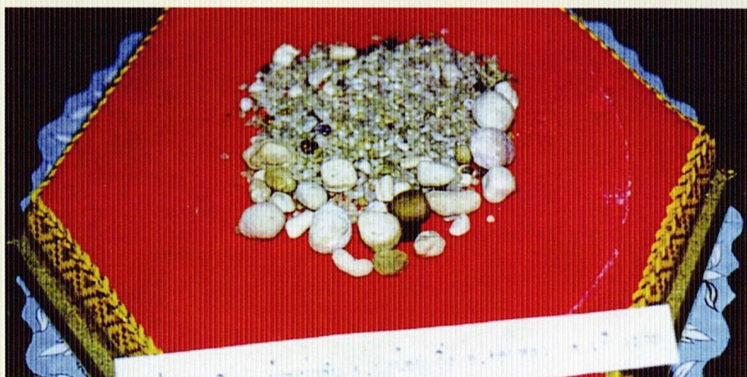
พระอาจารย์ทวี ปรนนิบัติหลวงปู่แหวน
จนวาระสุดท้ายในแดนสมมุติ

พิธีบรรจุพระธาตุที่เสด็จมาเอง (ส่วนหนึ่ง) ลงในพระเกศของพระพุทธรูป
ที่ประดิษฐานอยู่ที่ศาลาอเนกประสงค์หลังใหม่ วัดป่าอรัญญวิเวก
เมื่อวันพุธที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โดยพระอาจารย์ทวี

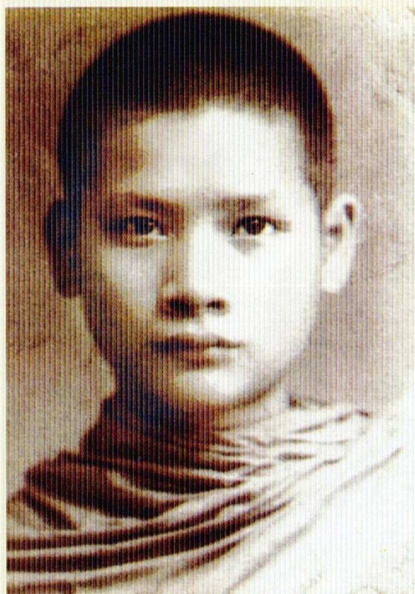
เจดีย์จำลองที่จะทำการก่อสร้าง

พระธาตุที่เสด็จมาเอง

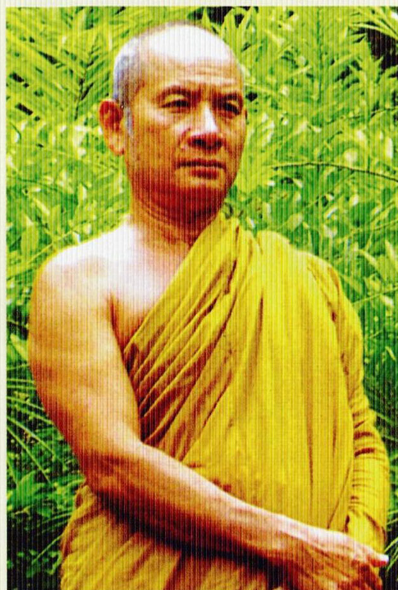

โปรดญาติโยม

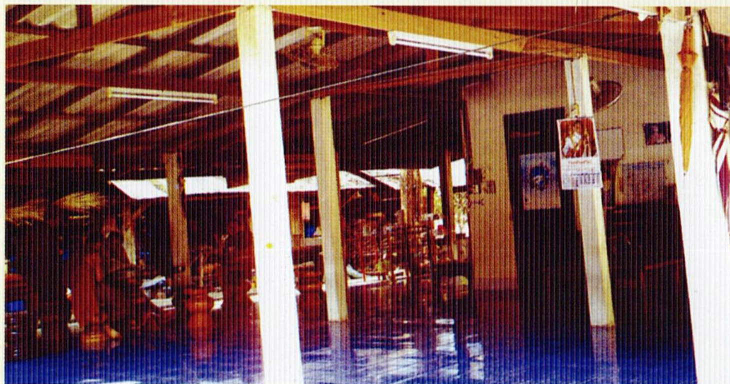

เณรทวี

สุณฺ ทวี ถ่ายเมื่ออายุ ๑๗ ปี

พระอาจารย์ทวี (ปัจจุบัน)

ที่ฉันน้ำร้อน น้ำปานะ ของพระภิกษุ

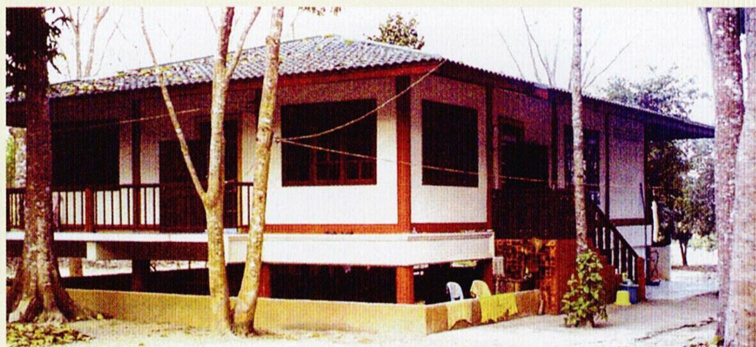
กุฏิ - พิพิธภัณฑ์ ของหลวงพ่อทูล

สระน้ำในวัด

สภาพป่าในบริเวณวัด

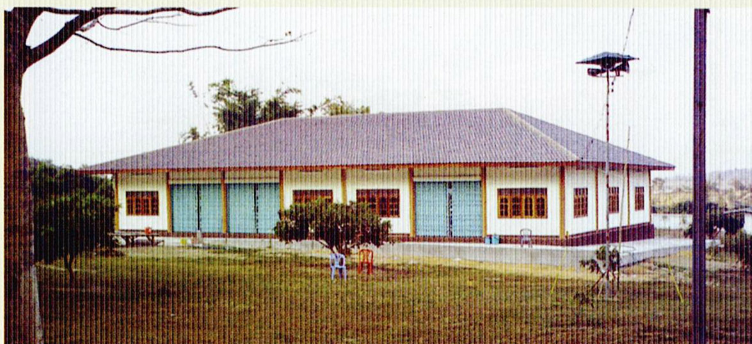
กุฏิหลวงพ่อ

บริเวณเนินเขาที่จะสร้างเจดีย์

ที่พักอุบาสก

ศาลาอเนกประสงค์

ศาลาโรงฉันหลังเก่า

ทางเข้าวัด ระยะทาง ๒๐๐ เมตร

ที่พักของอุบาสิกา

แม่เพชร กับ แม่ติ๋ม สองคนนี้แหละที่นิมนต์หลวงพ่อทวีมาอยู่วัดป่าอรัญญวิเวก

ชีวประวัติของ พระอาจารย์ทวี จิตฺตคุตฺโต

ชาติภูมิ

พระอาจารย์ทวี กำเนิดเกิดอยู่ที่บ้านสูบ ต.น้ำสรวย อ.เมือง จ.เลย บิดาชื่อ นายดี สุรสิงห์ มารดาชื่อ นางบัวผัน มะลิเวิน มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ๘ คน คือ

๑. นายทวี (พี่คนโต)
๒. เด็กหญิงบัวลี (เสียชีวิตตั้งแต่เด็ก)
๓. เด็กหญิงจันทร์ศรี (เสียชีวิตตั้งแต่เด็ก)
๔. นางบุญมี
๕. เด็กหญิงกองหลี (เสียชีวิตตั้งแต่เด็ก)
๖. เด็กหญิงคำแปลง (เสียชีวิตตั้งแต่เด็ก)
๗. นางจำปี
๘. นางหนูจร (เสียชีวิตแล้ว)

สรุปแล้วยังมีชีวิตอยู่ ๓ คน

ชีวิตเมื่อเยาว์วัย

พระอาจารย์ทวี เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๓ ปีมะโรง พอเกิดมาก็ร้องไห้อยู่ตลอดเวลา คุณแม่ได้พูดให้ฟังว่า ก่อนที่จะตั้งครรภ์เด็กชายทวี ได้ฝันเห็นคนแก่คนหนึ่ง เอาช้างดอมาให้ (ช้างดอ คือช้างตัวผู้ที่ไม่มีงา) แล้วพูดว่า "อีนางเอย พ่อจะให้ช้างตัวนี้แก่เจ้าเน้อ ให้เจ้าจงรักษาเอา" นี่คือ ผู้หญิงทั้งหลาย เมื่อแต่งงานแล้ว เวลาจะได้ลูกคือความฝัน ที่จะเป็นมงคลหรือไม่เป็นมงคล คือลูกที่เกิดมาในครอบครัวนั้น แม่พูดให้ฟังว่า เราเกิดมาแล้วมีแต่ร้องไห้อยู่ทุกเวลา แม่ก็ได้อุ้มเราไปหาหมอที่ไหนๆ ก็ไม่หายจากการร้องไห้ แม่จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า **"ลูกชายคนนี้จะให้บวชอยู่ในบวรพุทธศาสนา"** พอตั้งจิตอธิษฐานจบลง เด็กชายทวีก็หยุดร้องไห้ทันที ในคืนนั้นแม่ก็ได้ฝันเห็นลูกชายคนนี้ว่า ได้นั่งอยู่ในป่าขมิ้นเหลืองอร่ามเลย ลูกหยุดร้องไห้ตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา

นี่แหละลูกเอ๋ย ที่แม่ได้เลี้ยงลูกมา เวลาลูกร้องไห้ แม่ก็ต้องร้องไห้ เวลาลูกหัวเราะ แม่ก็ต้องหัวเราะสนุกสนานไปกับลูกด้วย อันนี้คนเราเกิดมา

กับพ่อกับแม่ เราเป็นผู้มีพ่อมีแม่คนเดียวเท่านั้น เราเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ก็ควรให้รู้จักกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อพ่อแม่ อย่าไปดุดันดื้อรั้นต่อพ่อแม่ ให้กลัวต่อบาปกรรมจะมาถึงเรา ถ้าเราทำกับพ่อแม่ไว้อย่างไร เราก็จะได้รับอย่างนั้น อันนี้แหละ พวกเราที่เกิดมาเป็นลูกของพ่อแม่ เมื่อเรายังเด็กอยู่นั้นว่าเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ ท่านซักผ้าขี้ตีผ้าเหยี่ยว ลูกเจ็บไข้ได้ป่วยแม่ก็ต้องกินยา เมื่อลูกป่วยไข้แม่ก็ต้องป่วยไข้ไปด้วย เมื่อลูกป่วยไข้ ยังกินยาไม่เป็น ยาก็ต้องผ่านมาทางน้ำนมของแม่

ทีนี้เราจะได้ดูผลกรรมของเราที่ได้เกิดมาในภพนี้หรือชาตินี้ เรามีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว พอเราเกิดมาอยู่ได้ประมาณ ๖-๗ ขวบ พ่อก็ได้เอาไปฝากไว้กับครูที่โรงเรียน พ่อก็ได้ไปทำทางจากจังหวัดเลยไปที่ด่านซ้าย ในยุคสมัยสงครามญี่ปุ่นในสมัยนั้น ทางหน่วยราชการก็ยังไม่มีเครื่องจักรกลอันใดเลย ใช้แต่ชาวบ้านเป็นกำลัง ก่อนผู้เป็นพ่อจะไปทำงานนั้น พ่อก็จะขุดหลุมเพาะไว้ให้ลูกและภรรยา เด็กชายทวี (หลวงพ่อทวี) เป็นผู้มีความว่องไว ไม่ได้เป็นคนอืดอาด เพราะมีจิตใจระวองระแวง (ระแวดระวัง) อยู่เป็นนิจ เมื่อมีเครื่องบินมาแต่ละครั้งแม่ก็จะเรียกให้วิ่งลงหลุมเพาะทันที มีเด็กหญิงคนหนึ่งที่อยู่บ้านใกล้กัน เป็นคนอืดอาดมาก เวลานอนกลางคืนเรียกไม่ค่อยจะตื่น เวลาเครื่องบินมาแต่ละครั้ง แม่ก็ดึงขาลากมาไว้ที่ประตู แม่ก็วิ่งลงหลุมเพาะ พอแม่กลับมาก็ยังนอนเฉยอยู่ที่เดียว พอต่อมา พ่อที่ไปทำทางก็ได้ไปติดไข้ป่า ทำงานกับเขาไม่ได้ ก็ได้ลักหนีมา (แอบหนีมา) เจ้าหน้าที่เขาก็ตามจับไปติดคุกอยู่ ๖ เดือน พอพ้นจากคุกมาแล้วก็ป่วยหนักจนถึงแก่ความตาย ต่อมาแม่ก็ได้มีพ่อใหม่อีกคนหนึ่ง ที่บ้านตาดซ่อ อ.เชียงคาน จ.เลย ชื่อนายแก่น บุดดา

จิตใจโน้มน้าวไปสู่ธรรมตั้งแต่วัยเด็ก

ตอนนี้อายุของเราได้ ๘ ขวบ จึงได้เกณฑ์อยู่ในโรงเรียน การเรียนก็ได้เอาใจใส่ต่อการเล่าเรียน การไปโรงเรียนก็ไม่ขาด การสอบก็ได้ที่ ๒ ที่ ๓

มาโดยตลอด ผู้ที่เป็นอาจารย์เขาก็รักเรามาก พร้อมทั้งให้เราเป็นหัวหน้าหมู่นำร้องเพลงชาติและไหว้พระในตอนเช้า มีการสอบตกอยู่ ๒ ปี เพราะว่าตอนสอบนั้นป่วยเป็นไข้ เมื่อเรียนจบชั้น ป.๔ แล้ว กำลังรอฟังข้อสอบอยู่นั้นก็คิดที่อยากจะบวช ก็มีพวกคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกพี่สาวของพ่อ กำลังคุยกันเล่นตอนหัวค่ำ ผู้เป็นพ่อก็คอยฟังอยู่ ผู้เป็นแม่กำลังทำอาหารอยู่ยังไม่เสร็จตัวเราเองก็ได้พูดเปรยๆ ขึ้นว่า *"เมื่อเราสอบไล่ได้แล้ว เรามาพากันไปบวชเณรบ่ เราคิดอยากจะบวชเหลือเกิน"* ผู้เป็นพ่อได้ยินดังนั้นก็พูดขึ้นว่า *"ถ้าพวกโตอยากจะบวชก็จะเอาไปบวช ให้ไปอยู่กับอาที่บ้านโพนนาซ่าวนั่นถ้าสอบไล่ได้ ถ้าสอบไม่ได้ก็ต้องเรียนต่อ"* เมื่อเราพูดว่าอยากจะบวชนั้น พอตอนกลางคืนมา ก็ฝันเห็นพระองค์หนึ่งมาอยู่ทางทิศตะวันตกของบ้านนั้นเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ กิริยามารยาทน่าเลื่อมใส ความคิดที่อยากจะบวชนั้นยิ่งทวีคูณขึ้น ที่ท่านอยู่นั้นมีกระต๊อบอยู่ที่หัวทางเดินจงกรม มีหนังสือพระไตรปิฎกอยู่ ๓ เล่ม พระองค์นั้นท่านไปบิณฑบาตที่ป่า เรามองดูที่บาตรนั้นก็มีแต่ใบไม้ผลไม้เต็มบาตร แล้วก็มีกลิ่นหอม คิดอยากจะทานกับท่าน ที่พระองค์นั้นท่านไปบิณฑบาต วันธรรมดาจะไปที่ป่า ถ้าเป็นวันพระจะไปที่หมู่บ้าน พอตื่นเช้าขึ้นมาก็ได้พูดกับพ่อว่า *"เมื่อคืนนี้ผมได้ฝันเห็นพระองค์หนึ่งได้มาอยู่ที่ป่าตรงนั้นนะพ่อ"* พ่อก็เลยว่าให้สอบไล่ได้เสียก่อน จะเอาไปบวชอยู่กับอาโน่นแหละ พอต่อมาไม่นาน พ่อเลี้ยงก็มาตายเสียก่อน แม่ก็ได้ย้ายครอบครัวมาอยู่ที่เดิม คือ ที่บ้านสูบอีก ก็ได้ทำนาทำไร่อยู่กินกับตากับยาย

พบหลวงปู่คำดี ปภาโส

พออายุได้ ๑๗ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น แม่และคุณตา กับญาติพี่น้องด้วยกันหลายคน ได้ยินข่าวว่ามีพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาอยู่ที่ถ้ำผาปู่บ้านนาอ้อ ซึ่งเป็นบ้านเกิดของยายและแม่นั่นเอง ยายเป็นคนบ้านนาอ้อ ต.นาอ้อ อ.เมือง จ.เลย พ่อของเด็กชายทวีเป็นคนบ้านฟากเลย ต.ในเมือง จ.เลย ชื่อนายดี สุรสิงห์ แม่กับคุณตาและญาติก็ได้ไปที่ถ้ำผาปู่ ได้ฟังเทศน์

ของหลวงปู่คำดี ปภาโส แล้วก็ได้ซาบซึ้งในธรรมะของหลวงปู่คำดี ก็ได้มาที่บ้าน พากันหาที่จะสร้างวัดขึ้นมา พอได้ที่แล้วก็พากันสร้างกุฏิชั่วคราวขึ้นมา แล้วก็ได้พากันไปนิมนต์หลวงปู่คำดีมาที่บ้าน ตอนนี้ แม่ก็ได้ให้เราไปปฏิบัติหลวงปู่คำดี เป็นคนรับใช้ท่าน เมื่อเราเห็นปฏิปทาข้อประพฤติปฏิบัติของหลวงปู่คำดีแล้ว ก็ยิ่งคิดอยากจะบวชอย่างแก่กล้าเลยทีเดียว

สู่เพศพรหมจรรย์

อยู่มาวันหนึ่ง เราได้ช่องได้โอกาสแล้ว ก็ได้พูดกับหลวงปู่คำดีว่า "กระผมอยากจะบวชหลายๆ หลวงปู่ ทำอย่างไรกระผมจึงจะได้บวช" แล้วก็เล่าเรื่องที่เราฝันเห็นในคราวนั้นให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่คำดีท่านก็พูดออกมาเปรยๆ ว่า.... เด็กคนนี้มีอุปนิสัยในพระพุทธศาสนา หลวงปู่คำดีก็ได้พูดกับเราว่า *"ถ้าเธออยากจะบวชจริงๆ ก็ให้ไปขออนุญาตจากแม่เสียก่อน เมื่อแม่อนุญาตให้แล้วก็จึงมาบวช"* ตัวเราก็ได้มาปรึกษาแม่ดู แม่ก็อนุญาตให้บวช แล้วได้มีหมู่พวกได้ไปเข้านาคในคราวนั้นมีอยู่ด้วยกัน ๖ คน คือ ๑. นายทวี ๒. นายเหมือน ๓. นายเปลี่ยน ๔. นายคำ ๕. นายปุ่น ๖. นายบัวลัน ที่ได้บวชกันจริงๆ มี ๕ คนเท่านั้น คนที่ ๖ ทนต่อการอดข้าวแลงไม่ได้ (ข้าวแลง หมายถึง ข้าวเย็น) ได้หนีมาก่อน เมื่อเราได้บวชเป็นเณรแล้ว เราเองก็ได้ตั้งอกตั้งใจทำความพากเพียร ประพฤติปฏิบัติโดยไม่ลดละหมั่นไปอบรมศึกษากับหลวงปู่คำดีอยู่เป็นเนืองนิจ และเราก็ได้เป็นเณรปฏิบัติรับใช้อยู่กับหลวงปู่คำดีอยู่ตลอด ตอนที่เราบวชเป็นเณร หลวงปู่คำดีท่านได้อยู่ถ้ำสูงบนรอยพระบาทนั้น ส่วนตัวเราเองก็ได้อยู่กุฏิใต้รอยพระบาท มีอยู่วันหนึ่งหลวงปู่คำดีท่านได้ชวนเราไปเที่ยวบนหลังเขาถ้ำผาปู่นั้น หลวงปู่ท่านได้สัญญากับเราว่า ใครจะขึ้นไปบนหลังเขานั้นได้ก่อนกัน เมื่อสัญญาแล้ว ท่านก็ยื่นมือเอาย่ามจากเรา แล้วท่านก็ไปทางหนึ่ง เราก็ไปทางหนึ่ง ผลสุดท้ายหลวงปู่ท่านไปถึงบนหลังเขาก่อนเราเป็นครึ่งชั่วโมง เราเป็นเด็กยังสู้คนแก่ไม่ได้ พอเราไปถึงหลวงปู่แล้ว พอเราหายเหนื่อยแล้ว

ท่านก็อบรมธรรมะแก่เราว่า... **"ทวีเอ๋ย....เมื่อเราได้เข้ามาบวชแล้ว ให้เราตั้งอกตั้งใจศึกษา แล้วเรียนธรรมวินัยให้ได้ ให้มันคล่อง แล้วก็ปฏิบัตินั่งสมาธิภาวนาไปด้วย เพื่อทำจิตของเราให้เข้มแข็ง ต่อสู้กับกิเลส เพราะเรามันเด็กอยู่ ราคะตัณหาก็ยังไม่แก่กล้า การประพฤติปฏิบัติก็จะไปง่ายและรวดเร็ว ให้ดูกาย กรรมฐาน ๕ ที่สอนเอาไว้นั้น ให้หมั่นทำหมั่นพิจารณาให้แยบคายว่า ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ พิจารณามันลงไปจนถึงมุตตัง น้ำมูตรนั้นว่าเป็นของไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันเป็นธาตุ เป็นอนัตตาอย่างไร มันเป็นของปฏิกูล มันเกิดมาจากอะไร เพราะอาการสามสิบสองมันไม่ได้เกิดขึ้นมาจากเพ็ชรจากพลอย แก้วแหวนเงินทองเกิดมาจากกองปฏิกูล นับตั้งแต่ กลละ อัมพุฌชะ ขะนะ เปสิ ปัญจะสาขาคือกามธาตุทั้งนั้น เมื่อเราพิจารณาอยู่อย่างนี้บ่อยๆ จิตมันจะคลายความกำหนัดยินดี ออกจากมันมาเรื่อยๆ เพราะจิตของเรามันหลงอยู่กับร่างกายนี้ ว่าเป็นเขาเป็นเราอยู่ เพราะขาดจากการพิจารณา มัวเพลิดเพลินจิตใจไปทางอื่น"** หลวงปู่เทศน์ให้ฟังอยู่นั้นประมาณชั่วโมงกว่าๆ แล้วก็ค่อยเดินไปตามสันเขา กลับมาถึงวัดเวลาบ่ายสามโมงพอดี จะขอรวบรัดตัดตอนไว้ก่อน เพราะว่าเขียนไปให้หมดก็จะมากเกินไป

ตอบแทนคุณผู้บังเกิดเกล้า

เมื่อออกพรรษาแล้ว ประมาณเดือนธันวา - มกรา ก็มีญาติคนหนึ่งมาพูดให้ฟังว่า แม่ของเณรนั้นเดี๋ยวนี้มันทุกข์ พวกน้องๆ เขาด่าเขาว่าเอาจนน้ำตาไหลอยู่ไม่ขาด เวลาทำไร่ทำนานั้นเบื้องต้นมันก็ดี แต่เมื่อมีหมากมีผลแล้วก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง อยากจะขอให้เณรนั้นออกไปช่วยแม่เสียก่อนเถิด ในตอนนี้จิตใจของเราเกิดความว้าวุ่นขึ้นมาแล้ว ทั้งจิตใจหนึ่งก็ไม่อยากจะลาสิกขา เพราะจิตใจยังดูดดื่มอยู่ในธรรมของพระศาสนาอยู่มาก ส่วนแม่ก็เป็นทุกข์จริงๆ ก็ได้นำเอาเรื่องนี้ไปพูดกับหลวงปู่คำดี หลวงปู่คำดีท่านก็ช่วยเมตตาเรามาก ท่านพูดออกมาว่า ถ้าเณรสิกขาลาเพศ

ไปเสียก่อนก็ได้ พอถึงเวลาอยากจะกลับมาอีกก็ได้ เมื่อท่านพูดอย่างนี้แล้ว ตัวเราก็ลาสิกขาออกไปเลี้ยงดูแม่ อายุของเราตอนนั้นย่างเข้า ๑๘ ปีแล้ว ก็มีจิตมานะขึ้นมาว่า... เราเองก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง อวัยวะของเราก็มีครบทุกส่วน ดูไม่มีสิ่งใดได้บกพร่องไป เขาก็คนเราก็คนเหมือนกัน จะไปขอกินน้ำย้อยศอกเขาทำไมวา ตัวเราเองก็ได้ตั้งอกตั้งใจทำงานเลี้ยงแม่และน้องจนน้ำตาของแม่เหือดแห้งไป ทีนี้ตัวบุคคลที่เขาอิจฉาแม่นั้นกลับกลายเป็นคนทุกข์ ยากจนไปกว่าเราเสียอีก เขาก็ได้พึ่งพาอาศัยเรา เราเองก็ไม่ว่าอะไร เพราะว่าเราเองเป็นคนชนะเขาแล้ว

กลับสู่เพศพรหมจรรย์อีกครั้ง

พออยู่ต่อมาอายุได้ประมาณ ๒๒ ปีแล้ว มีคืนหนึ่ง ตอนนั้นเราเองได้ไปนอนอยู่ที่ไร่ ได้ฝันเห็นพระอริยเจ้าพระองค์หนึ่งได้เสด็จลงมาที่กลางไร่นั้น เราก็ได้เข้าไปกราบไหว้ แล้วจะขอรับบริขารจากท่าน เพื่อที่จะนิมนต์ท่านขึ้นไปที่กระต๊อบในไร่นั้น ท่านก็พูดออกมาว่า.. *“เธอจะบวชไหม ถ้าเธอไม่บวชเราก็จะไม่ให้รับบริขารนี้เป็นอันขาด”* เราก็ตัดสินใจไปว่า *“กระผมจะบวชขอรับ”* พอนั้นแล้วท่านก็ยื่นบาตรและบริขารให้เรา แล้วท่านก็กลับกลายหายตัวไปเลย ตั้งแต่นั้นมาเราก็ปริวิตกคิดแต่อยากจะบวช ดูน้องสาวก็ใหญ่โตพอเลี้ยงแม่ได้แล้ว เขาก็มีสามีแล้ว ต่อนั้นมาประมาณสักอาทิตย์ผู้เป็นป้าก็อยากให้เรามีครอบครัว มีแม่ของหญิงสาวและพี่ชายใหญ่ของหญิงสาวมาติดต่อกับป้าของเรา เขาอยากจะเอาไปเป็นลูกเขยของเขา ป้าจึงได้พูดกับแม่ของเราว่า “วันนี้ให้บักเซียง (เณรที่สึกแล้วเรียกเซียง) มันไปหาป้าแหน่เด้อ จะพูดอะไรให้มันฟังสักอย่าง” เมื่อเรากลับจากไร่ถึงบ้านได้ทานข้าวเย็นเสร็จแล้วเตรียมตัวจะไปเที่ยวสาว (ไปจีบสาว) แม่ก็เลยบอกว่า “บักเซียง จะไปที่ไหนก็ให้ไปหาป้ามึงเสียก่อนเน้อ ป้ามึงจะพูดอะไรก็ไม่รู้ แม่ถามแล้วแต่ป้าไม่บอก” เมื่อเราไปหาป้าแล้วป้าก็พูดว่า *“ป้าจะหาสาวให้ โตจะเอาบ่”* ตัวเราก็ย้อนถามออกไปว่า *“ใครเล่าป้า”* ป้าก็บอกว่า

คนนั้นๆ เพราะว่าเขาอยากได้โตเอง ทุกสิ่งเขาจะไม่ให้ยุ่งยากอะไรหรอกนะ ทรัพย์สมบัติเขาก็ยกให้โตเองหมดทุกอย่าง ผู้สาวที่โตได้ไปพูดนั้นป้าก็ไม่อยากจะให้เอาหรอกนะ ป้าไม่เห็นดีด้วย ตัวเราเองก็นั่งคิดตรึกตรองดูสักพักหนึ่งก็เลยพูดออกมาว่า *"ให้ไปถามแม่ดูเสียก่อน ท่านจะว่าอย่างไร"* ต่อจากนั้นเราก็ไม่เที่ยวสาวตามเคย จนดึกประมาณห้าทุ่มถึงหกทุ่มจึงกลับบ้าน พอตื่นเช้ามาก็เลยพูดกับแม่ว่า ป้าจะหาสาวให้จะให้เอาบ่ ว่าคนนั้นๆ แม่ก็ถามเราว่า โตรักเขาบ่ ถ้าโตรักเขาจะเอาก็เอา เราเองก็ตอบว่าก็รักเขาอยู่เหมือนกัน แต่ว่ามันคือจะทุกข์แท้จะเอาเมียนะ ลูกอยากจะบวชนะแม่ แม่ก็เลยพูดว่า ดีแล้วลูกเอ๋ย แม่ก็ดีใจด้วยถ้าลูกบวชให้แม่ ตอนที่ลูกบวชเณรนั้นแม่ก็ดีใจอยู่ดอกนะแต่ยังไม่อิ่มพอ ถ้าหากว่าลูกได้บวชให้แม่ แม่ก็จะได้ไม่เสียใจ เพราะว่าการมีลูกมีเมียนั้น แม่ก็จะไม่ได้อาศัยลูก ถ้าหากว่าลูกได้บวชเป็นพระอยู่ไปได้ตลอด แม่ก็จะได้อาศัยลูกไปจนวันแม่ตายนั่นแหละ การมีลูกมีเมียนั้น จะนอนตื่นสายก็ไม่ได้ ต้องตื่นดึกลุกแต่เช้า หลังตากฟ้า หน้าตากฝน ฝนตกแดดออกก็ไม่ได้อยู่ มันไม่เหมือนอยู่กับแม่นะ อยู่กับแม่ จะตื่นเวลาไหนก็ตื่น แม่ก็ได้พูดถึงเรื่องตัวเราเกิดมาตั้งแต่เล็กว่า แม่ได้ลูกคนนี้มาก็แสนยากลำบากจริงๆ ลูกเกิดมาก็มีแต่ร้องไห้ เมื่อแม่ยังเป็นสาวอยู่ แม่ไม่เคยรู้จักหมอเลย พอได้ลูกมาแล้ว ลูกร้องไห้ยามดึกดื่นเที่ยงคืนก็ต้องอุ้มลูกไปหาหมอ ลูกร้องไห้แม่ก็ต้องร้องไห้ ลูกหัวแม่ก็ได้หัว (ลูกหัวเราะ แม่ก็ได้หัวเราะ) แม่จึงได้บนบานศาลกล่าวเอาไว้ว่า ลูกชายคนนี้ เมื่อใหญ่โตขึ้นมาแล้วจะให้บวชในพระพุทธศาสนา ไม่ให้มีลูกมีเมีย จะเป็นเศรษฐีกุฎุมภีอย่างไรก็ไม่เอา พอจบคำบนบานศาลกล่าวคำนี้ลง ลูกจึงได้หยุดการร้องไห้ตั้งแต่นั้นมา เมื่อแม่ท่านพูดอย่างนี้ให้เราฟังแล้ว จิตใจของเราก็ยิ่งอ่อนลงๆ ป้า..ก็เลยไม่ไปบอกให้รู้ สาวก็ไม่ไปหา ตัวเราเองก็ได้คิดถึงคราวได้พูดกับพระอริยเจ้าตอนอยู่ที่ไร่นั่นแล้ว แล้วก็คิดถึงหมู่พวกที่มีเมียแล้ว เราก็ได้ไปเยาะเย้ยเขาตอนที่เมียเขาคลอดลูกนั้น เขาได้เอาผ้าถุงของเมียและผ้าอ้อมลูกไปซัก เพื่อนเขาจองกรรมเอาไว้

เขาก็จะมาเย้ยเราอีก เพราะว่าในสมัยนั้น การคลอดลูกจะต้องคลอดที่บ้านใครบ้านมัน ไม่ได้คลอดที่โรงพยาบาลเหมือนทุกวันนี้ ในปีนั้นมีพระอาจารย์ **จันทร์ดา กสฺสโป** ไปจำพรรษาที่บ้านนั้น พอออกพรรษาหมดเขตกฐินแล้ว ท่านก็ได้ออกธุดงค์ไปที่ขอนแก่น แล้วเราเองก็ได้ติดตามท่านมาบวชที่วัดศรีจันทร์ จ.ขอนแก่น การบวชของพระอาจารย์ทวี จิตฺตคุตฺโต **ในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๐๕ ที่วัดศรีจันทร์ จ.ขอนแก่น** พระอุปัชฌาย์ คือ พระวินัยสุนทรเมธี พระกรรมวาจาจารย์ คือ พระครูศรีธรรมาลังการ พระอนุสาวนาจารย์ คือ พระมหาศรี ต้นสังกัดอยู่ที่วัดป่าวิเวกธรรม เหล่างา ต.พลับ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

พรรษาที่ ๑ วัดป่าทรงธรรม จังหวัดอุดรธานี (พ.ศ.๒๕๐๕)

เมื่อได้อุปสมบทแล้วก็ได้เดินธุดงค์ไปตามทางรถไฟ ได้ไปพักอยู่ที่บ้านหนองแดง อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี ได้ประมาณสัก ๑ เดือน ก็ได้เดินทางต่อไปที่ **วัดป่าทรงธรรม บ้านดอนแคน ต.พันดอน อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี** ได้จำพรรษาอยู่ที่วัดนี้เป็นพรรษาแรก ๑ พรรษา ในพรรษาปีนั้น ได้เกิดมีอาการป่วยอย่างหนักเลย เพราะว่าเราเคยอยู่อากาศดง แล้วมาอยู่อากาศทุ่ง เลยเป็นโรคไข้แพ้อากาศ ในลำตัวแข็งกระด้างทั้งตัวเลย ไม่ได้ฉันยาอะไรเลย เพราะไม่มียาจะฉัน (เนื่องจากที่นั่นเป็นที่ทุรกันดารมาก คนยากจนมีคนไปจังหันมากแต่พระ ๕ องค์ ฉันไม่อิ่ม) มีแต่ธรรมโอสถอย่างเดียวเท่านั้น ตัวเราเองก็ได้แต่พิจารณากรรมฐาน อยู่ในอาการ ๓๒ อยู่เป็นเนืองนิจไม่ได้ขาด ผลที่สุดก็ได้มีจิตรวมถึงอัปปนาสมาธิ เห็นร่างกายนี้เป็นสัดส่วนมีกระดูกทุกส่วนเห็นหมด มีหนัง มีเนื้อในอาการ ๓๒ ทุกส่วนก็เห็นหมด ต่อจากนั้นอาการไข้ก็หายไป แต่มีอาการซึมๆ อยู่ อาจารย์ก็ได้มาฉีดยาให้ ทีนี้กรรมเวรเอ๋ย..มันก็เกิดเป็นฝีหัวเข็ม นอนหงายก็ไม่ได้เป็นกรรมแท้ๆ จิตใจทำไมมันไปติดเอาแต่กรรมที่ทำเอาไว้ตั้งแต่เมื่อเป็นฆราวาสอยู่นั้น คือเราได้ไปยิงเก้งตัวหนึ่งตาย ได้ยิงถูกขาหน้า ไปผุดอยู่ที่บั้นท้ายขาหลัง (ทะลุขาหน้าไปตุงอยู่ที่บั้นท้ายขาหลัง) จิตมันก็ไปติดอยู่ตรง

นั้นแหละ พิจารณากรรมฐานอย่างไรก็ไม่หาย วันนั้นเป็นวันอุโบสถ คือวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ อาจารย์ก็ไปลงอุโบสถที่วัดจอมศรี (บ้านน้ำฆ้อง) ยังไม่มา

เทพธิดามาขอสรงน้ำ

เราเองก็ได้นิมิตเห็นเทพธิดาลงมาหา เห็นเขาหาบเครื่องไทยทานมีผลไม้ทุกชนิด มีผ้าเหลืองเป็นผ้าไตรจีวรเต็มไปหมดที่ศาลานั้น เราก็ได้ไปถามเขาดูว่าเขามาทำอะไร เขาก็ตอบออกมาว่า เขาจะมาหดสรงเรา (หดสรงหมายถึง เอาไม้ไผ่ผ่าซีกยาวประมาณ ๒ เมตร ทำเป็นรางน้ำอยู่บนหลัก ๒ หลัก ลาดเอียงเล็กน้อยเพื่อให้น้ำไหลสะดวก พระนุ่งผ้าอาบน้ำนั่งบนเก้าอี้ทางที่น้ำไหลลง ญาติโยมพากันเอาน้ำที่ผสมน้ำอบ น้ำหอม ขมิ้น ไพล ส้มป่อยและเครื่องหอมต่างๆ ตักน้ำเทลงที่หัวรางให้น้ำไหลลงไปอาบพระรูปนั้น จากนั้นก็เอาผ้าไตรจีวรชุดใหม่ให้ท่านนุ่งห่มแทนชุดเก่า ประเพณีอย่างนี้เรียกว่า “หดสรง”) เราเองก็ตอบเขาไปว่า เราเองยังไม่รู้ธรรมเห็นธรรมเรายังไม่ให้หดสรง ตอนนั้นจิตมันออกจากร่างกายไปทางทุ่งนา มองเห็นแต่เทวดาพากันเหาะมาบนอากาศเป็นทิวแถวเหมือนกับหมู่แมลงเม่าออกจากรูดูหน้าดูตาใครก็เป็นเหมือนกันกับหนุ่มสาวที่เราได้อยู่ด้วยกันมานานหลายสิบปี เห็นเทวบุตรแก่ๆ องค์หนึ่งพาเขามา แต่เราก็หนีเขาไปไม่กลับมา เราก็ไปเห็นหนองน้ำใหญ่หนองหนึ่ง แล้วก็เห็นวัด เป็นวัดทางมหานิกายเห็นเป็นไฟลุกไหม้อยู่ทั้งหมดวัดเลย แล้วก็เห็นพระเณรเขามาแก้สบงจีวรแล้วก็กระโจนลงหนองน้ำนั้น แล้วก็ไม่เห็นโผล่ขึ้นมาสักองค์เลย ต่อจากนั้นเราก็ได้เดินข้ามสะพานไป ได้เห็นผู้ชายคนหนึ่ง เขาพูดออกมาว่า ท่านอย่าไปนะให้ท่านรีบกลับ เดี๋ยวหัวหน้าใหญ่ผมมาแล้วท่านก็จะต้องตายนะ พอเขาพูดอย่างนั้นแล้ว เราก็หันหน้ากลับวัด ตอนนี้ก็พอดีอาจารย์กลับมาจากลงอุโบสถ ท่านเรียกเราอยู่ตั้งนานก็ไม่ตื่น พอเรารู้ตัวขึ้นมาท่านก็ดุเอา ต่อแต่นั้นมาโรคที่ป่วยอยู่นั้นก็ค่อยหายมาเรื่อยๆ แต่สภาพจิตก็ยังคิดเห็นเก้งตัวนั้นอยู่เป็นนิจ ทีนี้เราเองก็เลยตั้งจิตอธิษฐาน แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล

ที่เราได้เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนานี้ จะมอบแก่เก้งตัวนั้น เราก็ยอมรับสารภาพการกระทำที่เราทำไปนั้น เพราะด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขอเก้งตัวนั้นจงอโหสิกรรมให้เราด้วย ตั้งแต่นั้นมาจิตใจก็จืดจางหายไป ในเดือนต่อมาตรงกับการทำทาน วันทานสลากหรือวันสารทนั่นเอง ในคืนวัน ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๐ นั้น ก็ได้นิมิตเห็นจ่ายมบาลต้อนพวกเปรตทั้งหลายให้มารับผลทานจากญาติในวัน ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ นั้น เห็นจ่ายมบาลเอาไม้ค้อน (ไม้กระบอง) ตีต้อนมา เหมือนกับบุคคลที่เขาต้อนหมูไปฆ่า ดูแล้วน่าสังเวชเอาจริง พอมาถึงวันงานเวลาที่ญาติโยมเขาถวายทานอยู่นั้น เห็นพวกเปรตทั้งหลายเข้ามาแย่งกินที่บาตรและอาสนะของเรานั้นทั้งหมด ไม่เห็นไปกินของพระองค์อื่นเลย แล้วก็มีโยมคนหนึ่งเอาน้ำใส่ขวดมาถวายเราเอง ๔ ขวด แต่เราเห็นเป็นโอ่งมังกร เปรตทั้งหลายก็พากันมาแย่งกินน้ำในโอ่งนั้นจนหมด แล้วนายยมบาลก็ได้ต้อนพวกเปรตทั้งหลายนั้นไปที่นรกอีกเหมือนเดิม วันนั้นตัวเราเองก็ปรากฏว่าฉันอาหารไม่รู้จักอิ่มเลย อาหารในบาตรก็หมดสิ้นตัวเราเองก็ต้องอิ่มเอาเอง ที่ได้จำพรรษาปีแรกนั้น ได้เห็นทั้งเทวดาและเปรตเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า คนเราทำทั้งบุญและบาป บุคคลทำบุญแล้วก็ได้ไปเกิดเป็นเทพบุตร เทวดา มีแต่ความสุขสบาย บุคคลที่ทำบาปชั่ว ไม่ทำบุญให้ทาน รักษาศีล ก็ได้ไปเป็นเปรต ถูกนายยมบาลต้อนตีไปเหมือนกับเขาต้อนหมูไปฆ่า นี่แหละคนเราไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อผลของกรรม คนไม่เชื่อถึงคราวมันก็ต้องเชื่อ แต่เมื่อถึงตอนนั้นแล้ว เราเองจะแก้ไขอย่างไรก็ไม่ได้แล้วสิ่งที่เราจะต้องแก้ ก็ต้องตอนเมื่อยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น การที่ญาติทำบุญอุทิศไปให้ก็เพียงแค่ที่เห็นมาตามที่เขียนมาแล้วข้างต้นนี้เท่านั้น การที่เราทำบุญกุศลอุทิศส่งไปให้แก่ญาตินั้น เมื่อญาติรับแล้วจะได้ไปเกิดดีมีสุขนั้นเป็นแต่เพียงเราคิดเอาเดาเอาเท่านั้น แต่แท้ที่จริงแล้ว มันเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ เพราะไม่มีผู้รับประกัน ลิทธิอื่นศาสนาอื่นที่เขาเขียนป้ายโฆษณาอยู่ตามเสาไฟฟ้าก็ดี อยู่ตามต้นไม้ที่สูงๆ ก็ดี เขาสอนให้คนทำแต่บาปความชั่วแล้วพระผู้เป็นเจ้าจะไปไถ่บาปเอาหมด มันเท็จจริงแค่ไหนใครจะไปรู้ได้

ของที่มันไม่เห็นตัวเห็นตน คนลัทธิอื่นที่ไปได้รับโทษต่างๆ พระผู้เป็นเจ้าก็ยังไม่มาช่วย มีแต่ผัวเมียนั่นแหละมาช่วย ผัวเมียกันนั้นเป็นพระผู้เป็นเจ้าอันแท้จริง ที่เขียนป้ายโฆษณาไว้นั้นเป็นของหลอกลวง ไม่ใช่ของจริง พระผู้เป็นเจ้าแต่งสัตว์ให้เกิดนั้นมันเท็จจริงอย่างไรก็ให้ใคร่ครวญดูเอาให้ถ่องแท้เสียก่อนแล้วจึงเชื่อ แม่ของเราไปนอนกับพระผู้เป็นเจ้าหรือ ไม่ได้นอนอยู่กับพ่อของเราหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าพ่อบ้านไม่มีน้ำยาละซิ ธรรมะของหลวงพ่อทวีนี้ เผ็ดร้อนยิ่งกว่าพริกแต้ หรือว่าพริกขี้หนูนั่นแหละ มันเผ็ดร้อนก็ไปตามเหตุตามผลของมัน เหตุผลของเขาที่พูดออกไปนั้นก็ต้องคิดนึกตรึกตรองดูให้ดีเสียก่อน ที่มันเดือดร้อนกันอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะว่า**ขาดความมีศีลธรรม**นั่นเอง แม้แต่พ่อแม่ก็ยังให้ฆ่าได้ (หมายถึงให้ลูกฆ่าพ่อฆ่าแม่ได้) ที่เป็นครูสอนศาสนาสอนให้ทำอย่างนั้น ก็ไม่คิดว่าตัวเองเป็นพ่อเป็นแม่ของเขา แล้วลูกของเรามาฆ่าเรา แล้วเราจะคิดอย่างไร ทำไมไม่ตรึกตรองดูให้ถ่องแท้เสียก่อนเล่า ทั้งที่การศึกษาก็สูง ปัญญาวิชาความรู้อันนั้นมันไปไหนกันหมด จึงมีความงมงายถึงขนาดนั้น คนมีความรู้แต่มาใช้วิชาเลวทรามมันจึงทำให้บ้านเมืองเดือดร้อนกันไปหมดทั้งประเทศ เพราะขาดความเป็นผู้มีศีลห้านั่นเอง แม้แต่ผัวเมียกันเอง ถ้าไม่มีศีลห้าแล้ว ก็อยู่ด้วยกันยากย่อมฆ่าทุบตีกันอยู่เป็นนิจ ถ้าไม่อย่างนั้นก็ทะเลาะกันอยู่ไม่ขาด ฉะนั้นจึงขอให้ผู้ที่ได้ศึกษาสูงเรียนสูงแล้ว จงใช้วิชาความรู้อันนั้นมาวิจารณญาณดูให้ถ่องแท้ แล้วช่วยแก้ไขประเทศชาติบ้านเมืองให้ได้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขบ้างเถิด

โปรดโยมมารดา

เมื่อออกพรรษาแล้วก็ได้กลับมาเยี่ยมบ้าน เพราะว่าน้องสาวเขียนจดหมายส่งไปหาว่าแม่ป่วย พอมาถึงแม่ก็ป่วยอย่างหนักเหมือนกัน แม่ได้พูดให้ฟังว่า มีผู้หญิงสี่คนได้มารับเอาไปอยู่เป็นเพื่อนเขา แต่มีเสียงเราดังออกไปเหมือนกับเสียงฟ้าร้อง ผู้หญิงสี่คนนั้นเลยรีบกลับ อันนี้แม่ได้พูดให้เราฟัง ตัวเราเองก็ได้เทศน์แนะนำแม่ ให้ตั้งอกตั้งใจทำความพากความเพียร

ให้มาก เพราะอัตภาพสังขารร่างกายของเราก็เป็นอยู่อย่างนี้ และลูกก็ได้ป่วยเป็นไข้เหมือนกัน แทบเอาตัวไม่รอด ได้อบรมแม่ให้ได้รับความเข้าใจในธรรมแล้ว ในคืนหนึ่งนั้นแม่ได้นิมิตเห็นว่า มีผู้เอาแพไม้ไผ่ห้าลำมาให้แม่นั่งไปเรือแพนั้นโดยไม่ต้องถ่อไม่ต้องพาย เรือแพไม้ไผ่นั้นก็พาขึ้นไปเหนือน้ำจนสุดขุนเขา แล้วมีทางขึ้นไปจนถึงยอดเขา มีผู้บอกว่า นี่แหละที่อยู่ของเจ้าแม่ก็ดูแล้ว มีแต่พระเจ้าพระสงฆ์น่ากราบไหว้ เมื่อเรารู้เหตุรู้ผลอย่างนี้แล้ว เราเองก็ได้ลาแม่กลับมาหาอาจารย์ที่ อ.กุมภวาปี นี้อีกครั้ง ต่อมาอาจารย์ก็ได้พาไปที่บ้านท่าสองคอน อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

นิมิต

ที่อยู่บ้านท่าสองคอนนี้ได้นิมิตขึ้นมาวันหนึ่งในตอนเช้า หลังจากฉันอาหารเสร็จแล้วก็เข้าทางเดินจงกรมได้ชั่วโมงหนึ่ง แล้วก็ขึ้นไปที่กุฏินั่งสมาธิอยู่ก็นิมิตเห็นโยมผู้ชายคนหนึ่งเอาเครื่องบินมารับเอาไป เขาบอกว่าขอนิมนต์ท่านไปกับผม เพราะว่าเวลานี้สงครามเกิดขึ้นแล้ว ถ้าหากว่าท่านไม่ช่วยพวกผมแล้ว พวกผมก็ต้องตายแน่ ตัวเราเองจึงตัดสินใจไปกับเขา เราเองตั้งแต่เกิดมาก็ไม่ได้ขึ้นเครื่องบินสักที เขาก็เรียกให้ไปนั่งติดกับคนขับเครื่องบิน เราก็ดูว่าเขาขับกันยังไง คนขับเครื่องบินนั้นเขาก็พาขึ้นไปบนเขาลูกหนึ่ง เป็นหินทั้งแท่ง ภูเขาลูกนั้นสูงจนเครื่องบินเอาหัวจิกกับหน้าผาอยู่เพื่อพักเอาแรง แล้วก็ขึ้นไปถึงบนยอดเขา เราก็ลงจากเครื่อง คนขับเครื่องบินนั้นเขาก็บอกว่า นี่แหละที่อยู่ของท่าน แล้วเขาก็กลับลงมา ส่วนตัวของเราก็ได้อยู่บนนั้น ก็เห็นตู้พระไตรปิฎกหลังหนึ่งตั้งอยู่บนก้อนหิน ตัวเราเองก็ได้เปิดตู้พระไตรปิฎกนั้นดู แต่ก็อ่านไม่ได้ เพราะว่าเป็นตัวขอม ก็เลยปิดตู้เอาไว้ ที่บนนั้นมีกระต๊อบ ทางเดินจงกรม กับตู้พระไตรปิฎก มีป่าไม้ชาติเท่ากับต้นขานี่ ขึ้นอยู่เรียงรายเต็มไปหมดในพื้นที่นั้น ได้ยินเสียงครูบาอาจารย์ที่มรณะไปแล้ว ได้สนทนากันอยู่ว่า มีใครบ้างที่ยังอยู่ พอตัวเรากลับลงมาประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงเมืองเมืองหนึ่ง มีความเจริญมาก แล้วก็มีหญิง

คนหนึ่งมาต้อนรับเรา หญิงคนนั้นมีหน้าตาผิวพรรณสวย ได้จัดให้เราขึ้นเสลี่ยงทองคำ หามแห่เรารอบเมืองนั้น...พอถึงเวลานั้นก็ได้ยินเสียงพระเณรตีระฆังกวาดตาดเราก็จึงออกมาดูนาฬิกา เป็นเวลาบ่ายสามโมงพอดี

พรรษาที่ ๒-๓ พบแก้ววิเศษ (พ.ศ.๒๕๐๖-๒๕๐๗)

อยู่บ้านท่าสองคอนนั้นประมาณสักเดือนหนึ่งก็ได้ไปที่ **วัดป่ายอดแก้ว บ้านบะฮี ต.สว่าง อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร** จากนั้นก็เทียวไปเทียวมาอยู่วัดนี้ครั้งละเจ็ดวัน มีวันหนึ่งที่อยู่บ้านบะฮีนั้น มันเกิดความกลัวตาย เพราะว่าอาจารย์ก็พูดให้ฟังแล้วว่า อาจารย์ได้ป่วยนอนอยู่บนเตียง ถูกพวกภูมิเขาปิ้นขาเตียงเอา (ปิ้นขาเตียง หมายถึง คว่ำเตียง เช่น รถพลิกคว่ำหงายท้อง จะพูดว่า รถปิ้นหงายท้อง) พอเราได้ยินดั้งนั้นแล้ว ตัวเราก็ระมัดระวังตัวอยู่เต็มที่ เร่งความเพียรอยู่ตลอด มีวันหนึ่งตอนหัวค่ำหลังจากเดินจงกรมแล้วก็ขึ้นไปบนกุฏิ ไหว้พระสวดมนต์เสร็จแล้วก็เข้าสมาธิ ก็มีเสียงดังขึ้นที่พื้นกุฏิดังอุดอิดๆ ก็ออกจากสมาธิได้ลงมาดูก็ไม่เห็นอะไร คิดว่าคงจะเป็นเสียงหนูมากกว่า แล้วก็ขึ้นไปทำสมาธิต่อได้ไม่นานก็มีเสียงดังขึ้นที่หลังคากุฏิ เสียงไม้ลากที่หลังคากุฏิ ก็ได้ลงมาดูที่ลานกุฏิ ก็ไม่เห็นกิ่งไม้ต้นไหนที่จะใกล้หลังคากุฏิก็ไม่มี เดือนก็หงายแจ่มแจ้งดี พอลงมาดูแล้วก็ไม่เห็น ก็เลยคิดได้ขึ้นมาดูว่าคงจะเป็นพวกภูมิกระมังหนอ ก็ขึ้นไปทำสมาธิต่อ ทีนี้เกิดขนพองสยองเกล้าขึ้นมาเต็มตัวไปหมดแล้วก็กำหนดดูว่าที่มันเกิดขึ้นมานี้ด้วยเหตุอันใด ก็ได้รู้ขึ้นมาว่า มันกลัวตาย แล้วจิตมันก็น้อมเข้าไปว่า เอ๊...การเกิดขึ้นมานี้แล้ว ใครเล่าจะไม่ตาย จะลี้ซ่อนอยู่ที่ไหน ว่ามันจะไม่ตาย แล้วจิตมันก็น้อมไปหาผู้กลัวตายว่า มันอยู่ตรงไหนผู้กลัวตาย ก็ค้นหาลงไปตั้งแต่ผม ขน เล็บ ลงไปจนถึงมุตตังน้ำมูตร กลับไปกลับมาอยู่ที่กายนี้สภาพจิตก็ไม่ไปไหน ก็เรียกจิตมีสมาธิความตั้งมั่นดี เพราะจิตมันกลัวตาย อยู่ตรงไหน หาที่ไหนก็ไม่เห็น เห็นแต่ตัวที่มันตาย ตัวที่มันตาย

กลับไม่กลัว ตัวที่ไม่ตายกลับกลัวตาย ก็คือจิตวิญญาณนั่นเอง จิตตัวนี้เอง ที่มันกลัวตาย ผู้ตายไม่กลัว ผู้กลัวไม่ตาย แล้วก็เห็นนิมิตว่ารูปร่างกาย ของเรานี้นอนตายอยู่ข้างหน้าห่างจากที่นั่งสมาธินั้นประมาณสองเมตร เราเองก็ได้รับการอบรมมาจากหลวงปู่คำดีมามากแล้วพอสมควร เราก็จึง ได้กำหนด ลอกหนังของตัวเอง เอาหนังไปกองไว้ที่หนึ่ง แล้วกำหนดปาด ชิ้นเนื้อเอาไปไว้ที่หนึ่ง กำหนดปาดกระดูกไปกองไว้ที่หนึ่ง กำหนดปาดเอา ตับไตไส้พุงเอาไปกองไว้อีกที่หนึ่ง แล้วก็หมดแล้ว ทีนี้แล้วก็กำหนดก่อเชิง ตะกอนขึ้นมาก็เห็นเชิงตะกอนขึ้นมา แล้วก็กำหนดเอาอวัยวะทั้งหลายที่ ปาดกองไว้นั้นสู่เชิงตะกอน แล้วก็กำหนดเอาไฟเผา ตอนนี้กำหนดอย่างไร ไฟก็ไม่ติด ก็มีตาปะขาวคนหนึ่งมาช่วยขนเอาอวัยวะต่างๆ นั้นมาใส่ครกตำ พอตำไปตำมา ก็เห็นเป็นขี้เถ้าไปหมด ตรงนี้ก็เห็นแต่จิตดวงเดียวที่มีแสงสว่าง อยู่ที่ตรงหัวอกนี้ ใสเหมือนกับหลอดไฟลูกตุมกา (หลอดไฟกลม) นั้นอยู่ ตลอดมาจะมีผู้คนจะไปจะมาก็รู้ได้หมด จะมีเหตุเกิดขึ้นแก่ตัวก็รู้ได้ตรงนี้ เหตุที่จะเกิดขึ้นก็รู้ได้ว่าจะช้าหรือเร็วนั้น จะสังเกตได้ตอนเห็นนิมิต นิมิต ตอนหัวค่ำนี้จะนานเป็นเดือน ถ้านิมิตในตอนเช้าก็จะเร็วขึ้นประมาณอาทิตย์ และไม่เกินสามวัน ลักษณะบุคคลที่จะมาหานั้น ให้ดูสีเครื่องแต่งตัวของ คนนั้นเขาจะทำกับเราได้หรือไม่ได้ก็อยู่ที่นิมิตนั้น ตัวเราเองก็ได้อยู่จำพรรษา ที่วัดป่าบ้านบะฮีนั้น ๒ พรรษา คือปี ๒๕๐๖-๒๕๐๗ พออยู่ต่อมาก็ไม่รู้ว่า กี่เดือน ก็ได้เห็นนิมิต มีพระเถระองค์หนึ่งเอาแก้วมาให้ แก้วนั้นเป็นแก้ว ที่วิเศษมาก พอเราออกจากสมาธิแล้วก็เปิดไฟส่องดู ก็เห็นเป็นก้อนหินอยู่ ข้างที่นอน ก็เลยเอาขว้างทิ้งเข้าป่าไปตั้งแต่วันนั้นแหละโดยไม่รู้ว่าเป็น พระธาตุหรือไม่ แต่ที่วัดนั้นวันดีคืนดีจะมีแสงออกมาลอยเคลื่อนที่ไปมา แล้วก็ได้นิมิตเห็นเทพเจ้าองค์หนึ่งนั่งอยู่หง่าคบ (คาคบไม้หรือกิ่งไม้ที่แตก ออกจากลำต้น แนวขนานกับพื้นดิน คนสามารถขึ้นไปนั่งได้) ของต้นรังที่ ติดกับพระเจดีย์นั้น อยู่มาวันหนึ่งได้ไปช่วยงานปั้นดินอิฐสร้างกุฏิของ **หลวงปู่แว่น** ที่บ้านบัวถ้ำพระสบาย อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

ธรรมะโอสถ

อยู่ช่วยงานได้ประมาณสักเดือนกว่าๆ ก็กลับวัดป่าบ้านบะฮี ทีนี้เกิดโรคกระเพาะขึ้นมาอย่างแรงทีเดียว เพราะว่าฉันหน่อไม้เปรี้ยว หลวงปู่แว่นท่านเอาอาหารมารวมกันหมด เราเลือกทานไม่ได้ พอมาถึงวัดแล้วก็มีแต่ถ่ายท้อง ท้องร่วงอย่างแรง โยมได้นิมนต์ไปตรวจโรคที่โรงพยาบาล อ.พรรณานิคม หมอบอกว่าเป็นโรคกระเพาะอย่างแรง หลวงพี่ต้องสึกจึงจะหาย หมอเขาให้ยามาฉัน แต่โรคนั้นก็ไม่ทุเลาลง มีแต่กำเริบขึ้นเรื่อยๆ วันหนึ่งนั้นเป็นวันพระ ได้เทศน์อบรมญาติโยม แล้วได้ขอลาญาติโยมไปพักที่กุฏิ ก็ได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ในใจว่า.....**ถ้าหากข้าพเจ้านี้ มีบุญวาสนาที่จะได้ช่วยพระพุทธศาสนาอยู่นั้น ก็ขอให้โรคนี้หายไปเสีย ถ้าหากว่าไม่มีบุญวาสนาที่จะไม่ได้ช่วยพระพุทธศาสนานั้น จะตายก็ขอให้ตายในผ้าเหลืองนี้ อย่าไปตายนอกผ้าเหลืองเลย...** พออธิษฐานจบแล้ว ประมาณสักเที่ยงคืนเท่านั้นก็ได้เห็นตาปะขาวเอายามาให้สามเม็ด แล้วเราก็ได้ทานยานั้นลงไป ก็ปรากฏว่ามันเย็นลงไปตั้งแต่ลำคอนี้ซาบซ่านไปหมดทั้งตัว โรคกระเพาะก็ได้หายตั้งแต่คืนนั้นและมาจนถึงทุกวันนี้ ต่อมาไม่กี่วันก็มีตาปะขาวคนเก่านั้น ได้เอาหนังสือพระไตรปิฎกชนิดใบลานนั้นมาให้อ่านดู ตัวเราเองก็ได้ตาปะขาวนั้นอ่านให้ฟัง ตาปะขาวก็ตอบว่าผมอ่านไม่ได้ ขอให้ท่านอ่านเอาเอง เราก็ได้อ่านดูว่า

....อาจารย์เสาร์ อาจารย์มั่น ได้เป็นนกเจ่าแก้วเข้าสู้เมืองทอง ฝูงหมู่นกน้อยนอนกองกันตายนำลูกระเบิด ไผผู้เปิดโลกได้ เห็นแจ้งพระนิพพาน.... (นกเจ่าแก้ว คือ นกยาง นำลูกระเบิด หมายถึง ตายด้วยลูกระเบิด ไผผู้เปิดโลก หมายถึง ใครผู้เปิดโลก)

ที่วัดป่าบ้านบะฮี ที่อยู่มาก็รู้สึกว่าเป็นมงคลดีสำหรับนักปฏิบัติ ถ้าเอาใจใส่ในการภาวนา สถานที่ก็เป็นมงคล ชาวบ้านก็เป็นมงคล ในเรื่องปัจจัยสี่ก็พอเป็นไปได้ แต่สมัยปัจจุบันนี้ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร ในระหว่างที่เรา

อยู่ที่นั่นรู้สึกว่าดีมาก ได้นิมิตเห็นญาติโยมมาหาทุกสานุทิศ เห็นเอาต้นเงินต้นทองมาด้วย แต่คนอื่นไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร เฉพาะในเรื่องนี้มันเกี่ยวแก่บารมีของใครของมัน ที่ตัวเราไม่อยู่ในครั้งนั้นก็เพราะว่าในฤดูแล้งน้ำก็อดๆ อยากๆ เฉพาะน้ำในตุ่มนั้นก็มีไม่ขาด แต่ก็เห็นอกเห็นใจชาวบ้าน กลางคืนดึกดื่นก็พากันตักน้ำอยู่กลางทุ่งนั้น ในคราวที่เราหนีจากเขามาญาติโยมก็พากันร้องห่มร้องไห้กันทุกคน มีโยมผู้หญิงคนหนึ่ง เวลานอนกลางคืนได้ฝันว่า เห็นตัวเราเองไปลาโยมคนนั้นว่า อาตมาจะขอลาไปก่อนนะ พอได้ยินดังนั้น ก็ร้องไห้ขึ้นมาทันทีจนแตกตื่นกันทั้งบ้านเลย

สู่จันทบุรี *(พรรษาที่ ๔-๕ พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๐๙)*

พอต่อมาไม่กี่วัน ก็มีอาจารย์จันทร์ดา กสฺสโป ที่กลับมาอยู่ที่บ้านดอนแคน กุมภวาปี นี้ ได้เขียนจดหมายส่งไปให้กลับมาหาท่าน ว่าอาจารย์จะไปเที่ยวที่กรุงเทพฯ แล้วลงไปที่จันทบุรี เมื่อเราได้อ่านจดหมายอาจารย์แล้ว ตอนเช้าฉันอาหารเสร็จแล้วก็ได้พูดกับญาติโยมว่า อาจารย์จะพาไปเที่ยวกรุงเทพ แล้วลงไปจันทบุรี เพราะว่าท่านอาจารย์จันทร์ดา ท่านได้พูดคุยกับพระอาจารย์บุญจันทร์แล้ว อาจารย์บุญจันทร์ก็อยู่วัดป่าชัยวรรณขอนแก่น พอได้ยินคำนี้ญาติโยมก็พากันร้องไห้ ตัวเราเองก็ได้ปลอบใจญาติโยมว่า ถ้าหากว่าฟ้าใหม่ฝนใหม่ตกลงมาแล้วก็อาจจะกลับมาหาอีก เพราะอยู่ไปก็ยากลำบากกับน้ำ อาตมาเองก็สงสารคนตักน้ำให้ ตัวของอาตมาเองพรรษาก็ยังอ่อนอยู่ ยังไม่อยากเหินห่างอาจารย์เท่าไรนัก เมื่อพูดอย่างนี้แล้วญาติโยมเขาก็อนุญาตให้เราไปกับอาจารย์ เราเองก็ได้มาหาอาจารย์ที่วัดป่าบ้านดอนแคนนั้น แล้วต่อมาก็ลงมาที่ขอนแก่น วัดป่าชัยวรรณประมาณสักเดือน แล้วอาจารย์จันทร์ดากับอาจารย์บุญจันทร์ก็เรียกหมู่ที่จะไปด้วยกัน ก็มีอยู่ด้วยกันแปดองค์ แม่ชีสองคน แล้วก็สัญญากันว่าถ้าไม่ถึงแปดปีจะไม่ให้แยกจากกัน ถ้าใครจะไปต้องมารับคำสาบานกันเสียก่อน แล้วจึงไป ทุกองค์ก็ต้องมารับด้วยกันหมด ถ้าหากว่าใครหนีก่อน

คนนั้นก็ต้องมีอันเป็นไป แล้วก็พากันเดินทางลงไปที่กรุงเทพฯ ได้ไปพักอยู่ที่วัดหลวงพ่อวิริยัง วัดธรรมมงคล ได้ประมาณอาทิตย์หนึ่ง แล้วก็ได้มาพักอยู่ที่วัดเกาะแก้วของหลวงพ่อเจี๊ยะได้ประมาณอาทิตย์หนึ่งแล้วก็ได้ไปที่วัดเขาตรานก ต.เขาบายศรี อ.ท่าใหม่ จ.จันทบุรี ก็ได้อยู่จำพรรษาที่นั่นสองปี ที่เราได้มาพักอยู่ที่วัดนี้ได้ประมาณสักอาทิตย์ ก็ได้นิมิตเห็นบุคคลคนหนึ่งแบกไม้ยางมาทั้งต้น เพื่อว่าจะเอามาทับตัวเรา แต่ไม้ยางขอนนั้นไม่สามารถที่จะออกจากบ่าเขาคนนั้นได้ แม้แต่ตัวเราเองเข้าไปจับยกออกจากบ่าเขาก็ยังเอาออกไม่ได้ บ่าของเขายังติดอยู่กับไม้นั้น อันนี้คือตัวทิฐิของเขาไม่ยอมปล่อยวาง พอต่อมาก็นิมิตเห็นไฟในวัดลุกลามออกไปไหม้ในบ้านเห็นไฟในบ้านลุกลามเข้ามาไหม้ในวัด แต่ก็ทำอะไรกับเราไม่ได้มีแต่เขาอัปราชัยไปเหมือนกับพวกพญามารไปต่อสู้กับพระพุทธเจ้าอย่างไรก็เหมือนอย่างนั้น การที่เราได้จำพรรษาที่วัดนี้สองปี การภาวนาก็ไม่เป็นไป มีแต่ความง่วงเหงาหาวนอนอยู่เป็นนิจ เพราะว่ามันเกี่ยวกับอาหาร ส่วนญาติโยมเขาก็กินเหล้าเป็นส่วนใหญ่ แม้กระทั่งในวัดก็ยังเอามากิน ศีลก็รับเหล้าก็กินอันนี้เราได้มาปลงธรรมสังเวชตัวเราเองว่า ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ต้องติเตียนเรามากทีเดียว ก็มีโยมผู้ชายคนหนึ่งเข้าไปหาเราพูดกับเราว่า ท่านๆ...ท่านบวชแต่เมื่อยังเป็นหนุ่มอยู่ มันเป็นบาปนะ เราก็ถามเขาว่ามันเป็นบาปอย่างไร เขาก็ตอบว่าสัตว์ทั้งหลายเขาไม่ได้เกิดกับท่านตัวเราก็สวนเขาไปว่า อาตมานี้ไม่ใช่ผู้หญิง อาตมาเป็นผู้ชาย จะให้เขาเกิดที่ไหน เข้าที่ไหน ออกที่ไหน มันไม่มีที่จะเข้า เข้าไปอยู่ในกระเพาะอาหารตัวตืดก็จะซ้อม (เจาะ, ห้อมล้อม) กินหูกินตาไปหมดละซิ พอเราตอบไปอย่างนี้ ดูหน้าดูตาเขาก็หน้าแดงไปหมด บุคคลนี้เขาถือพระเยซู

มีอยู่คืนหนึ่ง ได้นิมิตไปสถานที่ในป่าแห่งหนึ่ง ได้เห็นพระประธานองค์หนึ่ง เป็นพระที่มีความศักดิ์สิทธิ์มาก เห็นบุคคลเขาไปกราบไหว้แล้วปรารถนาอันใดก็ได้สมประสงค์ทุกคนไป ตัวเราเองก็ได้เข้าไปกราบไหว้

แล้วปรารถนาว่า ***....ขอให้ข้าพเจ้านี้ได้ช่วยประกาศพระศาสนานี้ให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป ขอจงอย่าได้ให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมาอิจฉาพยาบาทแก่ข้าพเจ้าเลย ถ้าใครมาอิจฉาก็ขอให้บุคคลนั้นจงมีอันเป็นไปเทอญ......*** ท่านก็ได้ให้พรแก่เราว่า เอวัง โหตุ เอวัง โหตุ เอวัง โหตุ ถึงสามครั้งแล้ว เราก็ได้กลับออกมา แล้วก็ได้เห็นตามความประสงค์ของเรา ต่อมาไม่นานก็มีหลวงตาองค์หนึ่ง ช่างเอาเรื่องในบ้านเข้ามาในวัด เอาเรื่องในวัดออกไปในบ้าน แต่ญาติโยมบางคนก็เข้าใจได้ดีในเรื่องนี้ ญาติโยมเขาก็ฟังดูพฤติการณ์ของหลวงตาองค์นั้น พอเห็นท่าจะไม่ไหวแล้ว พระอาจารย์บุญจันทร์ก็ได้พาไปเที่ยวที่เกาะหมากได้ประมาณหนึ่งเดือน

ได้พบหลวงพ่อหนู

ก็ได้ขึ้นมาที่ลำปาง ในงานศพของพ่อสล่า กองแก้ว (คำว่าสล่าหมายถึง คนเป็นช่าง เช่น ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง) พ่อของอาจารย์ไพบูลย์ แล้วก็ได้พบ หลวงพ่อหนูเป็นครั้งแรก หลวงพ่อหนูก็ได้ถามว่า ท่านเดิมอยู่ที่ไหน เราก็ตอบว่าอยู่ที่จังหวัดเลย หลวงพ่อหนูก็บอกว่า หลวงปู่แหวนก็คนจังหวัดเลย ก็อยู่กับผมที่ดอยแม่ปั๋งนั่นแหละ พอหลวงพ่อหนูพูดให้ฟังอย่างนี้แล้วก็อยากไปกราบไหว้หลวงปู่แหวน ตัวเราเองก็ได้ไปกราบหลวงปู่บุญจันทร์ เพื่อขออนุญาตจากหลวงปู่บุญจันทร์ว่าอยากจะไปกราบหลวงปู่แหวน วัดดอยแม่ปั๋งกับพระอาจารย์หนู หลวงปู่บุญจันทร์ท่านก็อนุญาตให้ไปกับหลวงพ่อหนู วัดดอยแม่ปั๋ง พอตกกลางคืนมาก็ได้นิมิตเห็นหลวงพ่อหนูได้พาไปที่วัดดอยแม่ปั๋ง แล้วเวลาไปบิณฑบาต ท่านก็ชี้บอกบ้านของคู่บารมีเรา ว่านี่เขาอยู่ตรงนี้ เราเองก็แปลกใจ ทำไมจึงมานิมิตอย่างนี้ แต่เราเองก็คิดอยู่ในใจ ว่ามันจะเท็จจริงแค่ไหน เมื่อเราเดินทางไปกับหลวงพ่อหนูแล้วก็ได้ไปพักอยู่ ที่วัดสันติธรรม เชียงใหม่ คืนหนึ่ง ตอนเช้าฉันอาหารเสร็จแล้วก็ขึ้นรถโดยสาร ไปทางเชียงดาว เข้าอำเภอพร้าว

พบหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

แล้วก็เดินเท้าเข้าไปที่แม่ปั๋ง พอถึงวัดแล้วก็ได้สรงน้ำหลวงปู่แหวน แล้วก็ได้สนทนากับหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนพูดว่า *"แม่ของผมก็คนบ้านนาอ้อนั้นและอยู่แถวคุ้มนั้น.."* และเราเอง (หลวงพ่อทวี) ก็ตอบท่านว่า *"ยายของกระผมก็อยู่นั่นแหละชื่อแม่บุตรา"* หลวงปู่แหวนก็พูดต่อว่า.. *"น้าของหลวงปู่ก็อยู่ตรงนั้น ที่ไปรับเอาผมกลับมาในคราวนั้น เมื่อผมไปถึงบ้านแล้วผมก็ป่วย แต่ไม่มีใครมารักษา เฮาก็คิดอยู่ในใจว่า เมื่อกูหายแล้วจะหนีไปไม่มาเหยียบมันซ้ำอีกหรอกบ้านเนี้ย ผมก็เลยไม่ไปมันเท่าทุกวันนี้..."* อันนี้หลวงปู่แหวนท่านพูด หลวงปู่แหวนท่านก็ถามหลวงพ่อหนูว่าเอาทวีไปไว้กุฏิไหน หลวงพ่อหนูตอบว่า เอาไปทดลองกุฏินั้นเสียก่อนจะอยู่ได้ไม่อยู่ได้ ในคืนนั้นไม่มีอะไรปรากฏขึ้นเลย พอตื่นเช้ามาก็ไปบิณฑบาต เราเองก็สังเกตดูว่าในนิมิตที่อยู่ลำปางนั้นเท็จจริงแค่ไหน เราก็ดูไปตามทางนิมิตนั้นมันเหมือนกับว่าเรามาเห็นไว้ก่อนแล้ว อะไรก็ไม่ผิดสักอย่าง ผู้หญิงสาวคนนั้นก็ลงมาใส่บาตรพอดี ส่วนจิตใจของเราในตอนนั้นมันก็มิแปลกแตกต่างอะไรก็ยังเป็นธรรดาอยู่ ที่เราพักอยู่กุฏินั้นคืนหนึ่งก็ไม่มีอะไร คืนสองก็ไม่มีอะไร คืนที่สามนี้ได้นิมิตเห็นบุคคลทั้งหลายเขานั่งอยู่เต็มไปหมด ตั้งแต่ต้นไทรไปจนถึงหน้ากุฏินั้น เขาพากันนุ่งขาวห่มขาวกันทุกคน แล้วมีป้ายติดอยู่ที่หน้าอกนั้นทุกคน เราก็ได้อ่านว่า มีแต่ ช.ม. ทั้งนั้น (ช.ม. หมายถึง เชียงใหม่) แล้วเขาก็ได้นิมนต์ให้เราอยู่ช่วยบูรณปฏิสังขรณ์ เพราะว่าวัดนี้มีความทรุดโทรมมาก พวกกระผมจะช่วยเอง พวกกระผมจะพากันหามาให้ ขอให้ท่านจงเป็นภาระให้พวกกระผมด้วย เขาก็เอาทรัพย์มากองไว้อยู่ตรงหน้านั้นเท่ากับจอมปลวกใหญ่ๆ เขาพูดว่าอันนี้เป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น อีกส่วนหนึ่งยังมากกว่านี้ เราเองก็ตอบรับเขาว่า ถ้าอย่างนั้นอาตมาเองก็จะรับเป็นภาระให้ พอเรารับนิมนต์เขาแล้ว เขาก็หายไปเลยเราเองขึ้นไปอยู่ดอยแม่ปั๋งครั้งแรกเดือนพฤศจิกายนหรือเดือนธันวาคม ๒๕๐๙ เพราะว่าใน

วันปีใหม่ ได้นิมิตเห็นไฟไหม้บ้านญาติตัวเองที่แถวตลาดวโรรสและตลาดลำไยนั้น พอถึงเดือนมีนาคม ๒๕๑๐ ก็ได้นิมิตเกี่ยวกับคู่บารมีเจือเข้าทุกๆ วัน (บ่อยๆ เข้าทุกวัน) คืนหนึ่งก็นิมิตเห็นพญานาคมาขอกินเรา อีกคืนหนึ่งก็นิมิตเห็นควายตัวเมียมาไล่กวด อีกคืนหนึ่งก็นิมิตเห็นไฟไหม้กุฏิ ไหม้จีวร บิณฑบาตมาเขาก็เอาไปกินหมด ไม่เหลืออะไรสักอย่างเลย เราเองก็คิดตรึกตรองอยู่ในใจว่า ถ้าเราขืนอยู่นี่ก็ต้องสึกแน่ๆ เพราะเวลาบุญวาสนามันเข้าหากันแล้วคงหลีกไม่พ้น เราเองจำเป็นต้องหนีไปให้มันห่างไกลเสียก่อน พอให้เขาได้มีสามีก่อน แล้วจึงกลับมาช่วยพวกเทพเจ้าเขาที่เราได้รับนิมนต์เอาไว้แล้ว เมื่อถึงตอนหัวค่ำแล้วหลังจากกวาดวัด สรงน้ำเสร็จแล้วก็เข้าไปหาหลวงปู่แหวน และหลวงพ่อหนู แต่เราก็ไม่ได้เปิดเผยในนิมิตนั้นให้หลวงปู่ฟัง เพราะว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวจึงเก็บความลับเอาไว้ ตัวเราเองก็ได้สอบถามหลวงปู่แหวนว่า หลวงปู่ได้เที่ยวธุดงค์ไปตามที่ต่างๆ มีที่ไหนบ้างว่ามันเป็นสิริมงคลแก่เราผู้ปฏิบัติ หลวงปู่ท่านก็แนะนำว่า ที่ป่าเมี่ยงแม่สายก็ดี อยู่ป่าเมี่ยงแม่ปั๋งก็ดี หลวงปู่แหวนท่านพูดว่า *"ป่าเมี่ยงแม่สายนี่ พวกภูมิเขาเก่งนะ มันฆ่าพระตายไปแล้วองค์หนึ่ง"* เราเองก็ย้อนถามหลวงปู่ว่า ทางไหนที่ไปป่าเมี่ยงแม่สาย หลวงพ่อหนูท่านก็ช่วยชี้แนะนำหนทางให้ หลวงพ่อหนูก็พูดกับหลวงปู่แหวนว่า *"ตุ๊วี (พระวี) มันกลัวผีแล้ว มันจะไปแล้วนะหลวงปู่"* หลวงปู่ก็พูดว่า *"จะไปก็ไปเสียก่อน อยากจะกลับก็ค่อยมาทีหลัง"* พอหลวงปู่พูดอย่างนั้นแล้วเราก็โล่งอกโล่งใจไปมากทีเดียว พอตอนเช้าฉันอาหารเสร็จแล้วเราก็จะเตรียมไป จะไม่บอกให้หญิงสาวคนนั้นรู้ ก็ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นมันรู้ได้อย่างไรก็ไม่รู้ พอเราสะพายบาตรออกจากกุฏิ เราจะไม่ให้มันเห็น มันก็เห็นเราจนได้ มันซวนลัดทางข้างหน้า (พยายามดักหน้า) นั้นพอดี ผู้หญิงคนนั้นมันก็มานั่งร้องไห้อยู่ที่นั้น เราเองก็พูดปลอบใจผู้หญิงคนนั้นว่า *"โลกนี้มันกลมเหมือนกับล้อรถนั่นแหละ มันก็ไปก็มาอยู่ ถ้าไม่ตายจากไปก่อนก็คงจะได้พบกันอีกครั้ง เวลานี้อยาก*

จะไปหาภาวนาเสียก่อน" แล้วเขาก็กราบไหว้ แล้วก็หันหน้าเช็ดน้ำตากลับไปไม่พูดอะไร จิตของเราตอนนี้มันเห็นแต่กองทุกข์ ถ้ามีครอบครัว

ป่าเมี่ยงแม่สาย *(พรรษาที่ ๖ พ.ศ ๒๕๑๐)*

เราก็เดินธุดงค์เลาะตามขุนห้วยแม่สูน ขึ้นไปจนถึงสุดยอดแม่สูน ข้ามดอยผาข้างเคียงลงมาก็ถึงวัดป่าเมี่ยงแม่สายพอดีค่ำ ในปี ๒๕๑๐ ได้จำพรรษาอยู่ที่ป่าเมี่ยงแม่สายนั้น ในเดือนเมษายนนั้นก็ได้นิมิต ได้ยินเสียงเด็กผู้หญิงอายุประมาณ ๑๖-๑๗ ปี พากันร้องไห้ขึ้นมา ก็มีเสียงออกมาว่า ขอให้ท่านออกไปจากที่นี่ ถ้าท่านไม่หนี ท่านก็ต้องตายในวันออกพรรษานั้น และตัวเราเองก็คิดอยู่ในใจว่า เราจะตายหรือว่ากิเลสมันจะตาย เราเองก็ได้ตัดสินใจจำพรรษาแล้ว นั่นเพราะว่าผู้มาเตือนเราแล้ว เราก็ต้องรีบเร่งทำความเพียรให้แก่กล้าขึ้นไปเรื่อยๆ โดยไม่ต้องนิ่งนอนใจ การประพฤติปฏิบัติในทางสมาธิ จิตก็ลงได้ง่าย ปัญญาก็เกิดได้ดี พิจารณาในอาการสามสิบสอง ก็รู้สึกว่าเป็นไปได้ดี วันหนึ่งเรากำลังเดินจงกรมอยู่ ตอนหัวค่ำก็ได้พิจารณาในเรื่องนิมิตที่เกิดขึ้นนั้น มันเป็นของจริงอยู่ทุกครั้ง แต่เรื่องของกิเลสตัณหาในทางจิตใจของเราก็ยังมีอยู่มาก นิมิตนี้มันก็ใช่ของจริง แต่มันเป็นแต่ของใช้ของเล่นของสมณะเท่านั้น เราจะไปสำคัญมั่นหมายเอาว่าเราเป็นผู้รู้เป็นพระอริยเจ้า ไม่ใช่นะ เราดูกิเลสที่มันเกิดขึ้นจากจิตจากใจของเรานี้มันยังมีอยู่ทั้งนั้น **พอเราพิจารณาอยู่อย่างนี้ อาการความร้อนก็ปรากฏร้อนขึ้นมาตั้งแต่พื้นเท้าขึ้นไปจนถึงบนศีรษะ เราก็พิจารณาเข้าไปเรื่อยๆ ทีนี้ความร้อนที่อยู่บนศีรษะก็ลดลงมาเรื่อยๆ ความเย็นนั้นก็ตามลงมาจนถึงปลายเท้า สภาพจิตตัวนี้มันก็มีแต่ความสุข ไม่มีความเดือดร้อนอะไรเลย จิตมันอยู่คนละโลกกับเมื่อเรายังมีกิเลสอันหนาแน่นอยู่ สภาพจิตที่เรามีกิเลสครอบงำอยู่บนหัวใจเรานี้ มันเหมือนกับว่าตัวเราเป็นคนรับใช้เขาหรือเป็นทาสเขานั่นเอง หรือว่าอีกอย่างหนึ่ง เหมือนช้างกับควาญช้างนั่นเมื่อควาญช้างมันอยากจะไปทางใด ควาญช้างก็จะไสคอช้างให้ไปทางของ**

ความญช้างนั้น จิตที่มีกิเลสอยู่ในหัวใจนั้น ใครจะว่ามันมีความสุขเล่า มีแต่ปุถุชนเท่านั้นว่ามีความสุข ส่วนพระอริยเจ้านั้นจะเห็นว่ามันเป็นทุกข์อย่างเดียว หนึ่งไม่มีสองคืออริยสัจธรรมทั้งสี่นั้น มันเป็นของจริงโดยแท้

บริสุทธิ์เพราะธรรม

ต่อไปนี้เราจะต้องวัดดูจิตใจของเราให้รู้แน่ เราจะเอาอะไรมาเป็นเครื่องวัดดูในดวงจิตดวงใจของเราเล่า เครื่องวัดก็คือ **กุศลมูลห้า อกุศลมูลห้า** กุศลมูล คือ จิตเป็นกุศล อกุศลมูล คือ จิตที่เป็นบาป นี่เป็นเครื่องวัดดูจิตใจของเรา กุศลมูลห้าอย่างได้แก่อะไร คือ **ความไม่โลภ ความไม่โกรธ ความไม่หลง ความไม่มีจิตใจแข็งกระด้าง เป็นบุคคลที่มีความเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง** ส่วนที่เป็นอกุศลมูลห้าอย่างนั้นคือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นผู้มีมานะแข็งกระด้าง ความเป็นผู้มีมิจฉาทิฐิเห็นผิดเป็นถูก นี่เป็นฝ่ายอกุศลมูล

ต่อไปเราจะต้องวัดความลึกซึ้งของจิต

ข้อที่ ๑ เมื่ออดิเรกลาภเกิดขึ้นแก่เราแล้ว สภาพจิตนั้นมีความยินดีอยู่หรือไม่ หรือว่าจิตของเรามันเฉยๆ อยู่ ถ้าจิตของเรายังมีความยินดีอยู่ก็เรียกว่าจิตของเรายังมีกิเลสอยู่ ถ้าจิตของเรามันเฉยๆ อยู่ ไม่มีความกระตือรือร้น ก็เรียกว่าจิตของเรามันหมดจากตัวโลภะ

ข้อที่ ๒ คือความโกรธ ถ้าหากว่าเมื่อจิตของเราไปประสบเหตุการณ์ขึ้นมา ถูกเขาด่าเขาว่าเรา หรือว่า เขาใส่ร้ายป้ายสีเราอะไรต่างๆ นานา จิตของเรามันแสดงความโกรธขึ้นมาให้เห็นหรือไม่ หรือว่ามันเฉยๆ อยู่ ถ้ามันแสดงความโกรธขึ้นมา ก็เรียกว่าจิตของเรายังมีกิเลสอยู่ ถ้าจิตของเรามันเฉยๆ อยู่ มีแต่คิดเมตตาสงสารเขา เห็นเขาสร้างบาปกรรมอันนี้เอาไว้ใส่ตัวเองหนอ ถ้าจิตของเราเห็นเป็นเช่นนี้ เรียกว่า จิตของเราหลุดพ้นจากความโกรธแล้ว

ข้อที่ ๓ ก็คือตัวความหลง คือความไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อผลของกรรม

นั่นเอง เอาแต่จะได้จะมีอย่างเดียวเท่านั้น ไม่คิดถึงกรรมที่จะตามมาภายหลัง เมื่อเราเชื่อกรรมเชื่อผลของกรรมแล้ว ก็เรียกว่า เราละความหลงได้แล้ว

ข้อที่ ๔ คือตัวมานะ ความถือตัวถือตน ถือชั้นวรรณะ จิตใจแข็งกระด้าง เราเห็นบุคคลอื่นที่เขาอาวุโสกว่าหรือว่าภันเต เรามีจิตใจต่อบุคคลเหล่านั้นอย่างไร เมื่อจิตใจเราทำตัวตีเสมอท่านหรือว่าข่มเหงรังแกท่านเหล่านั้นอยู่ ก็เรียกว่าจิตของเรามีกิเลสอยู่ เมื่อจิตของเรามีความเคารพในผู้ที่แก่ว่าเรา เราก็ถือว่าเป็นพ่อเป็นแม่เป็นครูบาอาจารย์ ผู้ที่มีอายุเสมอกับเรา เราก็เรียกว่า สหายของเรา ผู้ที่อ่อนกว่าเราก็ถือว่าเป็นน้องหรือเป็นลูกของเรา มีจิตใจอยู่ด้วยความเคารพในกันและกันอยู่ อย่างนี้ก็เรียกว่า **ผู้ปฏิบัติสมควรแก่ธรรม**

ข้อที่ ๕ ความเป็นมิจฉาทิฐิ เห็นผิดเป็นถูกเห็นถูกเป็นผิด โดยไม่ใช้สติปัญญาไตร่ตรองดูให้ถี่ถ้วนเสียก่อนแล้วจึงเชื่อ เมื่อเขาเห็นถูกก็ว่าถูกไปตามเขา เขาเห็นผิดก็ว่าผิดไปตามเขา อันนี้เขาเรียกว่าคนงมงาย คนเช่นนี้เรียกว่าเอาตัวไม่รอด

ภูต

พออยู่ต่อมาถึงวันออกพรรษาในวันเพ็ญเดือนสิบเอ็ดนั้นก็ได้ทำอุโบสถปวารณาออกพรรษา แล้วก็ได้ลาหมู่พวกไปที่กุฏิ เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจจะดูความตายว่ามันจะเป็นอย่างไร ตอนหัวค่ำนั้นก็ได้เดินจงกรมอยู่ประมาณสักชั่วโมง แล้วก็ขึ้นไปบนกุฏิ ไหว้พระสวดมนต์ เข้านั่งสมาธิได้ประมาณสักชั่วโมงก็ได้ยินเสียงขึ้นมาในหูว่า..กูจะฆ่ามันให้ตายละวันนี้ เสียงพูดอยู่อย่างนี้ตลอดที่พื้นกุฏินั้น พร้อมทั้งเอาหลังดันกุฏินั้นจนแป้นพื้น (กระดานปูพื้น) นั้นดังอัดๆ แล้วก็เห็นในนิมิตนั้น รูปร่างนั้นใหญ่สูง ตัวแดงเหมือนฝรั่งเราเองก็เพ่งจิตดูอยู่ตลอดไม่ขาด ว่ามันจะทำอะไรกับเราในเวลาไหน ต่อมาก็ได้ยินเสียงขึ้นไปบนกุฏิ กุฏิก็สั่นสะเทือนไปหมด จิตของเราก็เพ่งดูตัวมันอยู่ตลอด มันก็พูดอยู่แต่ว่า กูจะฆ่ามันละวันนี้ อย่างนั้น แต่ก็ไม่เห็น

มันทำอะไรกับเรา ตัวเราเองก็รำคาญก็จึงได้แผ่เมตตาให้ มันก็ยังไม่รับ เราเองก็ระลึกได้ที่เราดูในพระไตรปิฎก ในเรื่องของพญาเวสสุวรรณนั้น ได้กราบทูลพระพุทธเจ้าว่า หมู่พระสาวกของพระองค์ได้ไปประพฤติปฏิบัติอยู่ในป่าย่อมมีพวกภูตทั้งหลาย บางตนก็มีจิตใจโหดร้ายมาก บางคนก็มีจิตใจดีต่อพวกสมณะ แต่ละบุคคลก็ไม่เหมือนกัน ถ้าหากว่าภูตพวกไหนมีใจโหดร้ายต่อสมณะก็ให้สมณะเหล่านั้นท่องบ่นสาธยายมนต์ของข้าพระองค์นี้เถิดพระเจ้าข้า พระพุทธเจ้าก็ถามคาถามนต์ของพญาเวสสุวรรณนั้นว่าอย่างไร พญาเวสสุวรรณก็เล่าคาถานั้นให้ฟังว่า **คาถาอาฏานาฏิยะปะริตตังคาถา วิปัสสิสสะ นะมัตถุ จักขุมันตัสสะ สิรีมะโต**......ผู้เขียนบอกไว้แต่หัวข้อเท่านั้น ผู้ที่จะท่องบ่นสาธยายให้จนจบนั้นให้ไปหาเอาในเจ็ดตำนาน และผู้เขียนก็ได้สวดพระคาถานี้ แล้วภูตตัวนั้นก็ได้ร้องขึ้นมาโดยทันทีว่า..ผมกลัวแล้วๆ ๆ... แล้วก็กระโดดกุฏินั้นลงไป วิ่งไปหาต้นทองหลางที่มันอยู่นั้น ได้ยินเสียงมันบ่นพึมพำว่า...กูนี่ตายแล้ว กูจะต้องได้รับโทษแล้ว.. เราเองได้ต่อสู้กับภูตตัวนั้นจนถึงตีสองมันจึงพ่ายแพ้เราไป ภูตตัวนี้มันฆ่าพระมาองค์หนึ่งแล้ว คือพระอาจารย์มหาทองสุด ที่เป็นพี่ชายของอาจารย์ประสิทธิ์ที่เป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดนั้นในปัจจุบันนี้เอง พอเสร็จจากงานต่อสู้กับภูตตัวนั้นแล้ว

ช่วยหลวงปู่บุญจันทร์

เราเองก็ได้ลงไปที่จันทบุรี ไปหาหลวงปู่บุญจันทร์อีก ได้ไปช่วยเย็บผ้ากฐินให้ท่าน พอรับกฐินแล้วไม่นาน พระหลวงตาองค์นั้นก็สร้างสถานการณ์ขึ้นมา เอาไฟข้างนอกเข้ามาเผาในวัด ก็เลยมีเรื่องระหองระแหงกันขึ้นมา หลวงปู่บุญจันทร์ก็ได้พาขึ้นไปที่ลำปาง

วัดถ้ำแจ้ง *(พรรษาที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๑๑)*

ไปจำพรรษาอยู่ที่วัดแจ้ง บ้านสันต้นเปา ในปี ๒๕๑๑ เมื่อออกพรรษาแล้วอาจารย์ไพบูลย์ก็ได้นิมนต์มารับกฐินที่วัดรัตนวราราม อำเภอพะเยา

ในตอนนั้นจังหวัดพะเยายังเป็นอำเภออยู่ วัดรัตนวรารามนี้ก็กำลังสร้างใหม่ๆ อยู่ ตัวเราเองก็ได้อยู่วัดนี้จนถึงเดือนสี่เพ็ง (กลางเดือนสี่ หรือวันเพ็ญเดือนสี่) เราก็ได้มารำลึกถึงพวกเทพพวกภูมิที่เขาได้นิมนต์เราเอาไว้นั้นผู้หญิงนั้นเขาคงจะเอาสามี (มีสามี) แล้วกระมัง แล้วก็คิดถึงหลวงปู่แหวนเพราะท่านก็แก่แล้ว มีแต่หลวงพ่อหนูปฏิบัติอยู่คนเดียว เวลาหลวงพ่อหนูได้รับนิมนต์ไปที่อื่น หรือว่าหลวงพ่อหนูลงไปกรุงเทพฯ หลวงปู่แหวนก็ต้องอยู่คนเดียว

กลับสู่ดอยแม่ปั๋ง *(พรรษาที่ ๘-๒๕ พ.ศ.๒๕๑๒-๒๕๒๘)*

ปี ๒๕๑๒ นี้ ได้ออกจากหลวงปู่บุญจันทร์ไปอยู่กับหลวงปู่แหวนตั้งแต่นั้นมาจนถึงปี ๒๕๒๘ ปีที่หลวงปู่แหวนมรณภาพ ในปี ๒๕๑๒ นั้นได้จำพรรษาที่วัดดอยแม่ปั๋ง มีพระสี่องค์ด้วยกันคือ หลวงปู่แหวน หลวงพ่อหนู ตุ๊ทวี ตุ๊กวาง ในพรรษาปีนั้นเกิดแปลกประหลาดขึ้นมา คงจะมีโชคลาภที่จะทำให้วัดดอยแม่ปั๋งนั้นมีความเจริญขึ้นมาแล้วกระมัง มีวันหนึ่งเราเองก็ได้ออกไปต้มน้ำตั้งแต่เช้ายังไม่สว่าง พอสว่างก็ไปทำกิจวัตรของหลวงปู่แหวนเสร็จแล้วก็ลงมาที่หอฉัน ได้ยินพิงฝาที่หอฉันนั้นอยู่ ก็ได้ลงไปที่ล้างบาตรก็ได้ไปประสบเอาเห็นดอกกล้วย ลำต้นมันแห้งตายมาแล้วไม่รู้ว่ากี่เดือนทุกๆ วัน ที่เรากำลังล้างบาตรอยู่ที่นั้นก็ไม่เห็น เห็นแต่ก้านกล้วยที่มันแห้งนั้นเกาะอยู่กับต้นอื่นอยู่ ในวันนั้นได้เหลือบตาไปเห็น ก็เลยได้ไปบอกกับหลวงพ่อหนูว่า.... หลวงพ่อๆ จงมาดูดอกกล้วยนั่นซิ มันจะได้ศาลาใหม่ท่านกวางที่ยืนอยู่ด้วยกัน ก็พูดออกมาว่า *"นั่นแหละมันขึด"* (มันเป็นเสนียดจัญไร) หลวงพ่อหนู ก็ตอบออกไปว่า *"มันขึดที่ปากมันนั่นแหละ"* หลวงพ่อหนูกับท่านกวางนี้ไม่รู้ว่าเป็นอะไรกัน ไม่ถูกจริตกันเอาเสียเลย แต่ก็อยู่ด้วยกันไปอย่างนั้นแหละ พอต่อมาไม่นานก็มีพวกมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มาทอดผ้าป่าให้ ได้ปัจจัยประมาณ ๘,๐๐๐.- กว่าบาท ก็ได้เริ่มสร้างวิหารไม้หลังนั้นเป็นครั้งแรก กำลังปูพื้นวิหารอยู่นั้น เราเองตอนกลางคืนก็ได้

นิมิตเห็นเป็นช้างเผือกมาเป็นฝูง เข้าไปกราบพระประธานที่วิหารนั้น เราเองก็ได้พูดกับหลวงปู่ว่า *“หลวงปู่ๆ* ผมได้นิมิตเห็นช้างเผือกมาเป็นฝูงๆ หมู่เข้าหมู่ออก” หลวงปู่ก็พูดว่า “เฮย..... คนผู้หลักผู้ใหญ่เขาจะมา” เมื่อสร้างเสร็จแล้วฉลองวิหารแล้ว ในต้นเดือนมกราคม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นไปประทับที่เชียงใหม่ ท่านก็ได้เสด็จไปกราบหลวงปู่แหวนในปี ๒๕๑๔ นั้นเป็นต้นมาทุกๆ พระองค์

เมื่อสร้างเสร็จใหม่ๆ หลวงปู่ก็บอกว่า “หลังนั้นเสร็จแล้วก็จะได้สร้างขึ้นอีกหลังหนึ่ง เป็นปูนนะทีเนี้ย” แล้วก็ได้สร้างจริงๆ ด้วย การก่อสร้างอะไรทุกสิ่งก็ปรากฏว่าในเรื่องปัจจัยนั้นไม่มีปัญหา มีแต่หลั่งไหลมาอยู่ตลอด การสร้างวิหารไม้หลังแรก หลวงพ่อหนูก็เริ่มทะเลาะกับคนงาน ผลสุดท้ายชาวบ้านที่มาทำงานช่วยนั้นก็หนีไปหมด ผลสุดท้ายก็เหลือแต่เรากับหลวงพ่อหนู เมื่อไม่มีใครที่จะดุจะด่า ก็มาดุมาด่ากับเรา เราเองก็ได้หนีมานอนพักที่กุฏิ พอถึงเวลาทำกิจวัตรของหลวงปู่แล้ว ก็ไปทำกิจวัตรหลวงปู่ ละให้หลวงพ่อหนูทำงานอยู่คนเดียว มีวันหนึ่งหลวงพ่อหนูทำงานคนเดียว เกิดพลั้งเผลอไปหลงจับไม้ที่ตีเพดานอยู่นั้นเกือบพลาดตกลงมา แต่มือก็คว้าจับไม้ไว้ทัน เมื่อหลวงปู่ได้รู้เรื่องเข้าท่านก็พูดออกไปว่า สอนแต่คนอื่นให้มีสติ แต่ตัวเองก็ไม่มีสติ มีแต่สอนคนอื่นตัวเองไม่ทำตาม ตัวเราเองเมื่อหายจากความรำคาญแล้วก็จึงไปช่วยทำการก่อสร้าง ต่อมาก็ได้จ้างเหมาให้ชาวบ้านเขามาทำเอง หลวงพ่อหนูก็ยังไปทะเลาะกับเขาอีก บางคนก็ทนได้ บางคนก็หนีไป พอต่อมาก็มีพระอาจารย์คำบ่อเข้าไปช่วยงานก่อสร้างก็รู้สึกมีการเบาใจขึ้นมา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง อธิบดีผู้พิพากษาศาลฎีกา ไปกล่าวโทษหลวงปู่แหวนว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์ สั่งให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจค้นที่วัดดอยแม่ปั๋ง ก็ไม่พบศาสตราวุธอะไรสักอย่าง พอกลับกรุงเทพฯ มาถึงจังหวัดแพร่ รถก็คว่ำตายในที่นั้น นี่แหละคนเรา อยู่ดีๆ ไม่ชอบ หลวงปู่ท่านก็บวชตั้งแต่ยังเด็ก อายุได้สิบขวบเท่านั้น จะไปรู้จักปืนและระเบิดได้อย่างไร

ปรากฏการณ์กลางอากาศกับเหรียญหลวงปู่แหวนรุ่นแรก

ครั้นต่อมาก็มีทหารอากาศ พันเอกจำรัส เทียนทอง กับทหารอากาศฝรั่ง บินลาดตระเวนตรวจดูพื้นที่ ได้บินผ่านไปตรงที่วัดดอยแม่ปั๋ง พอใกล้จะถึงดอยแม่ปั๋ง ก็ได้มองเห็นพระรูปหนึ่งนั่งอยู่บนก้อนเมฆนั้น ก็เลยขับเครื่องบินหลีกเว้นไปที่อื่น เมื่อกลับมาถึงฐานทัพแล้ว ก็ได้นั่งรถตระเวนไปตามหมู่บ้านต่างๆ ถามหาว่าที่หมู่บ้านตรงนั้นมีพระอาจารย์อะไรอยู่ที่นั่น ชาวบ้านเขาก็ตอบว่า พระอาจารย์แหวนอยู่ที่วัดดอยแม่ปั๋งนั่น เมื่อพันเอกจำรัส เทียนทอง ได้รู้แล้ว จึงได้ไปกราบหลวงปู่ แล้วถามหลวงปู่แหวนว่า *"พระอาจารย์แหวนขึ้นไปนั่งบนก้อนเมฆได้อย่างไร"* หลวงปู่แหวนก็ตอบว่า *"บ่ได้ขึ้นไปดู๋ มันมีแต่มาบินข้ามหัวตุ๊เจ้านี้ ว่าตุ๊เจ้าเพิ่นนั่งภาวนาอยู่ ก็เอาเสียงมารบกวนตุ๊เจ้า มันเป็นบาปน่า..."* พอผู้การจำรัส เทียนทอง ได้ยินดังนั้นแล้ว ก็เกิดความเลื่อมใส ได้มอบตัวเป็นลูกศิษย์ ต่อมาก็ได้ขอทำเหรียญหลวงปู่รุ่นแรก คือ ผู้การจำรัส เทียนทอง เรียกว่ารุ่นทหารอากาศ ก็ได้แจกจ่ายทหารที่ทำสงครามกับพวกคอมมิวนิสต์ ทำให้พวกคอมมิวนิสต์แตกทัพไปไม่เป็นกระบวนกันเลย ต่อมาก็ได้ทำเหรียญรุ่นเราสู้ รุ่นนี้ก็ไม่แพ้กับรุ่นแรก

ยอดคนแห่งแผ่นดินกับกำเนิดเหรียญรุ่น

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอสร้างไปแจกทหาร ตำรวจ เรียกว่ารุ่น ภปร. สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีขอสร้าง เรียกว่ารุ่น สก. เอาไปแจกทหาร ตำรวจ เจ้าฟ้าชายก็ขอสร้าง เรียกรุ่น มวก. ฟ้าหญิงสิรินทรขอสร้าง เรียกรุ่นสิรินทร ล้วนแต่เอาไปแจกตำรวจ ทหาร ทั้งนั้น สงครามคอมมิวนิสต์จึงได้ลดน้อยถอยลงไปจนไม่มีเหลือ ตัวของข้าพเจ้าที่ได้อยู่กับหลวงปู่แหวนมา เห็นหลวงปู่แหวนกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรานี้ มีความรักกลมเกลียวกันมากทีเดียว ในตอนนั้นชอบมีการปฏิวัติกันบ่อยครั้ง หลวงปู่ท่านก็ได้แผ่เมตตาให้ในหลวงได้อยู่ตลอดปลอดภัย แล้วก็แผ่เมตตาไปให้พวกที่กำลังปฏิวัติกันอยู่นั้นให้เลิกรากันไป หรือไม่อย่างนั้นก็ให้หนีไปลี้ภัยในต่างประเทศเสีย การแผ่เมตตาของหลวงปู่แหวน

ส่งไปให้พวกปฏิวัติมีแต่พ่นควันบุหรี่ลงไปทางที่เขาปฏิวัติกันอยู่นั้นทุกครั้ง เมื่อหลวงปู่ท่านรู้ภายในจิตของท่านแล้ว ท่านก็จะพูดออกมาว่า พวกเขาเหล่านั้น ยอมรับเมตตาแล้ว อยู่มาไม่นานก็มีเสียงประกาศออกมาทางวิทยุทันทีว่า เขาขอลี้ภัยแล้ว มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่พระเจ้าอยู่หัวของเราได้เสด็จไปอยู่ที่โคราชนั้นคราวนั้น หลวงปู่เป็นทุกข์มาก เพราะว่าแผ่เมตตาให้มันไม่ยอมรับเอาเสียเลย ท่านพูดออกมาว่า คนๆ นี้มันบอกดื้อนะอีตาสันเนี่ย หลวงปู่ท่านก็ยืนอยู่ที่หัวทางจงกรมของท่าน แล้วท่านก็สูบบุหรี่ แล้วพ่นควันไปที่เขากำลังปฏิวัติกันอยู่นั้น ผลที่สุดพันเอกสันติ์ก็ยอมรับ หลวงปู่พูดว่ามันรับแล้วละทีเนี้ย ต่อมาไม่นานก็มีเสียงประกาศออกมาทางวิทยุดังออกมาว่า ขอยอมออกนอกประเทศ แล้วหลวงปู่ท่านก็ยื่นก้นบุหรี่มวนนั้นให้กับเรา เราก็ได้เก็บเอาไว้ถวายในหลวง ตอนที่ท่านขึ้นมากราบหลวงปู่ เราเองก็ได้เอาถวายในหลวงไปทุกครั้ง พระภิกษุสามเณรก็ได้หลั่งไหลเข้ามาอยู่ที่วัดดอยแม่ปั๋ง แต่ละปีก็มีอยู่ประมาณ ๓๐-๔๐ องค์ อาหารก็ฉันอดๆ อยากๆ เพราะอาศัยชาวบ้านเขาก็ไม่ไหว ในปี ๒๕๑๖ นั้น โยมโสภี อินทรทัต ได้เข้าไปปวารณาตัวเป็นลูกของหลวงปู่แหวน รับเป็นภาระในทางโรงครัวทำอาหารเลี้ยงพระอยู่ตลอดปี จนถึงพระราชทานเพลิงศพของหลวงปู่แล้วจึงได้หยุด ค่าอาหารแต่ละวันนั้นอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐ บาท ของอย่างอื่นอีก นับจำนวนราคาไม่ได้ โยมโสภีเป็นเจ้าของบริษัทเทวกรรมโอสถได้เป็นหัวเรือใหญ่คนหนึ่ง ได้ช่วยให้พระภิกษุสามเณรรอดพ้นจากความอดอยากไปได้ ในช่วงที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่นั้น โยมโสภีนี้ไม่เคยมีว่าจะได้อะไรจากทางวัดเลย มีแต่เสียสละอย่างเดียว ไม่เหมือนคนอื่นๆ คนอื่นเขามีแต่วัดครึ่งหนึ่ง กรรมการครึ่งหนึ่ง ตัวของเราเองได้อยู่ปฏิบัติกับหลวงปู่มาได้เป็นปีๆ ก็ไม่เคยได้อะไรเลยจากวัดดอยแม่ปั๋ง แม้แต่พระรูปเหมือนของหลวงปู่ก็ยังได้บูชาเอามาไว้กราบไหว้ สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุให้เราได้รับความอิจฉา เพราะว่าเราเองก็ได้รู้เหตุการณ์ได้ดี หลวงปู่ท่านก็ได้แนะนำให้เราว่าอย่าไปยุ่งกับเขานะเรื่องเงินเรื่องทอง ให้ยุ่งอยู่กับปู่นี่แหละก็พอแล้ว

เราเองก็ได้ตรึกตรองดูตัวเราเอง แล้วศรัทธาญาติโยมผู้ที่เลื่อมใสเรา เขาถวายส่วนตัวก็พอได้ใช้จ่ายอยู่ไม่ขาด และก็ยังได้ใช้ให้กับหลวงปู่ด้วยเป็นบางครั้ง หลวงปู่เจ็บป่วยเข้าโรงพยาบาลแต่ละครั้ง ก็มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้โปรดจ่ายให้ทุกครั้ง เพราะว่าหลวงปู่เป็นคนไข้ของในหลวง หลวงปู่แหวน ท่านเป็นคนโบราณจริงๆ เงินแบ๊งค์สิบแบ๊งค์ยี่สิบท่านก็ไม่รู้ หลวงปู่ท่านเห็นเงินแบ๊งค์กระดาษนั่น ว่าเป็นโฆษณาขายสินค้าเขา แล้วเอารูปของภูมิเจ้าพ่อไปเป็นเครื่องอ้าง ในตอนนั้นเราเองก็จำไม่ได้ว่าเป็นคุณหลุย หรือว่าคุณหมอสุพจน์ก็ไม่รู้ ได้เอาย่ามใส่พร้อมอัฐบริขารไปถวายท่าน เมื่อหลวงปู่รับแล้ว เราเองก็ได้เอาไปไว้ที่ที่นอนของท่าน เมื่อหลวงปู่เข้าไปที่นอนของท่านแล้ว ท่านก็ได้จับของในย่ามนั้นออกมาดูหมดทุกอย่าง แล้วก็เมื่อล้วงลงไปที่กระเป๋าใบเล็ก ก็ไปเจอแบ๊งค์สิบแบ๊งค์ยี่สิบพอดี ท่านก็เอาออกมาว่า เป็นใบโฆษณาขายสินค้าอะไรเขาเนี่ย เอารูปของภูมิพ่อใส่ไปเป็นเครื่องอ้างเสียด้วย ตัวเราเองก็รู้ว่าเป็นแบ๊งค์สิบ แบ๊งค์ยี่สิบนับดูแล้วก็มีอยู่สี่สิบ เราเองก็ได้เอาไปให้โยมเขาซื้อก๋วยเตี๋ยวกินเสีย เพราะว่าหลวงปู่ท่านจับแล้ว แต่ว่าเงินค้อ เงินฮาง เงินเบี้ยนั้น ท่านรู้ดี แต่ตัวเราเองกลับไม่รู้ว่าจะใช้จ่ายได้อย่างไร

ทีนี้จะย้อนกลับเข้ามาเรื่องของหลวงปู่แหวนกับในหลวงอีก เพราะว่าท่านทั้งสองนี้มีความรักกลมเกลียวกันมาก ครั้งหนึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ประชวรหนัก หลวงปู่เองท่านก็ได้แผ่เมตตาไปให้ในหลวงอยู่ตลอด ตัวผู้เขียนเองก็ได้ฟังข่าววิทยุอยู่ตลอดเวลา เพื่อนำมากราบเรียนหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็ได้ทำของท่านอยู่ไม่ขาดสาย เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านได้หายจากประชวรแล้ว ก็ได้ขึ้นมาประทับที่เชียงใหม่ ในหลวงท่านก็ได้ขึ้นไปกราบหลวงปู่แหวน เล่าเรื่องประชวรของท่านให้หลวงปู่ฟัง ในหลวงท่านบอกว่า ประชวรครั้งนี้หนักจริงๆ ที่เขาออกข่าวอยู่นั้นกระผมแทบจะเอาตัวไม่รอด เขาก็ออกข่าวปลอบใจประชาชนไม่ให้ประชาชนตกใจมาก กระผมได้สุบินนิมิตว่า ได้ขึ้นไปอยู่ที่ป่าเขาแห่งหนึ่ง

มีป่าไม้ร่มรื่นดีมาก แล้วก็เห็นหลวงปู่นั่งอยู่บนศีรษะของกระผม กระผมก็กราบไหว้หลวงปู่แหวน จนอาการประชวรนั้นได้หายสร่างออกๆ ถ้าไม่ได้เห็นหลวงปู่นี้คงจะสวรรคตแน่ๆ หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า ..อือ..การเจ็บไข้ได้ป่วย มันก็เป็นธรรมดานั่นละก้า มีทวีละก้าบอกข่าวอยู่ทุกวันๆ หลวงปู่แหวนท่านพูดกับในหลวงท่านก็พูดแบบธรรมดา เพราะว่าสมเด็จพระราชินีท่านก็ได้กราบเรียนหลวงปู่อย่างนั้น ถือว่าเป็นกันเองทุกอย่าง

เรื่องของหลวงปู่หลุย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลวงปู่หลุยท่านได้มาที่วัดดอยแม่ปั๋ง กะว่าจะอยู่กับหลวงปู่แหวนไปสักพักหนึ่งก่อน เพราะว่าเป็นคนจังหวัดเลยด้วยกัน พออยู่ต่อมาหลวงปู่หลุยได้ยินข่าวว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะเสด็จมากราบหลวงปู่แหวน หลวงปู่หลุยได้ยินดังนั้นก็รีบหนีไปอยู่ที่อื่น ไปอยู่ที่อำเภอแม่แตง หลวงปู่หลุยท่านกลัวพูดกับพระราชามหากษัตริย์ไม่เป็น หลวงปู่หลุยท่านพูดว่า *"พูดกับพระราชาไม่เป็น นี่คอขาดบาดตายนะ เราเป็นพระป่าพระดง ไม่รู้อิโหน่อิเหน่อะไร"* ท่านพูด เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จมากราบหลวงปู่แหวนแล้ว หลวงปู่แหวนท่านก็พูดกับในหลวงว่า *"ท่านหลุยก็มาอยู่นี่แหละ แต่หนีไปอยู่ที่แม่แตงแล้ว กลัวพูดกับพระราชามหากษัตริย์ไม่เป็น กลัวคอขาดบาดตายว่าอย่างนั้น"* สมเด็จพระราชินีก็พูดออกมาว่า *"ไม่เป็นอย่างนั้นดอกเจ้าข้า พวกดิฉันไม่ได้ถือยศฐาบรรดาศักดิ์อะไรหรอกเจ้าข้า พูดแบบนี้เป็นกันเองนี้แหละเจ้าข้า"* แล้วพระราชินีก็พูดกับหลวงปู่แหวนว่า *"เมื่อดิฉันกลับจากนี่ไปแล้ว จะไปกราบหลวงปู่หลุยให้ได้ ไม่ต้องกลัวเจ้าข้า"* ในหลวงท่านเสด็จมากราบหลวงปู่แหวนแต่ละครั้ง ตั้งแต่บ่ายสองโมง จนถึงทุ่มหนึ่งสองทุ่มเป็นประจำ การเสด็จวัดดอยแม่ปั๋ง แต่ละครั้งถือเป็นการส่วนตัวของพระองค์เอง ครั้นต่อมาสมเด็จพระราชินีได้ให้ราชเลขาไปตามหาหลวงปู่หลุย ว่าท่านอยู่ที่ไหน

ก็ไปเห็นท่านหลวงปู่หลุยอยู่ที่วัดหลวงปู่ตื้อ หรือว่าวัดอาจารย์เปลี่ยนก็ไม่รู้ ตอนนั้นผู้เขียนนี้จำไม่ค่อยได้ สมเด็จพระราชินีก็ได้เสด็จไปกราบหลวงปู่หลุย ตั้งแต่นั้นมา หลวงปู่หลุยก็ได้เข้าๆ ออกๆ อยู่กับพระราชวังตลอดมา จนถึงเวลาหลวงปู่หลุยมรณภาพ

อันนี้คือด้วยอำนาจพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมที่เป็นมหากษัตริย์ไทยของพวกเรา ได้เข้าถึงประชาชนทุกที่ทุกแห่งหนตำบลใดก็ตาม มีพระเจ้าพระสงฆ์ที่ท่านได้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในป่าเขาที่ไหนๆ ก็ตาม ท่านก็ย่อมเข้าถึงที่ทุกๆ แห่ง

พระหัวโจก

ข้าพเจ้าเอง คือผู้เขียนนี้ได้มีความเสียใจกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับงานศพของครูบาอาจารย์ต่างๆ ย่อมมีการต่อต้านกันขึ้นมา ทำให้เสียชื่อเสียงของพระเราไปหมด คือมีพระหัวโจกหัวแข็งคนหนึ่ง ไปปั่นป่วนหมู่พวกขึ้นมา แล้วก็พากันต่อต้านว่าอย่างโน้นอย่างนี้ขึ้นมา ผลสุดท้ายงานพระราชพิธีนั้นก็ไม่ได้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่หัวของเรา ตั้งแต่นั้นมา การไปขอพระราชทานเพลิงศพครูบาอาจารย์ต่อมาภายหลังท่านจึงไม่ค่อยจะปลงพระทัยไปมากนัก เพราะกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นเหมือนกับอย่างเก่าที่เป็นมาแล้ว คือพระเราไม่ได้คิดถึงคำนึงถึงที่ท่านได้อุปถัมภ์ค้ำชูมา การที่หลวงปู่แต่ละท่านที่ได้เจ็บป่วยไข้มา ท่านก็ได้รับเอาไว้เป็นคนป่วยในพระราชูปถัมภ์ ตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้เห็นอยู่กับหลวงปู่แหวนนี้นั้น หลวงปู่แหวนได้ป่วยเข้าโรงพยาบาลแต่ละครั้ง ในหลวงท่านก็ได้จ่ายไปเป็นเรือนแสน ยาและอาหารไม่มีในเมืองไทยก็ต้องไปเอามาจากเมืองนอก สตางค์ของหลวงพ่อหนูเองก็ไม่ได้จ่ายแม้แต่สตางค์เดียว มีแต่ไปกินกับหลวงปู่นี้และพระฝ่ายปฏิบัติของเราทำความเสียหายมาก ไม่สมกับพระปฏิบัติ ที่ข้าพเจ้าได้เขียนลงไปแล้วนี้ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเขียนประจาดประจานหมู่พวกหมู่คณะ เพราะว่าหมู่พวกหมู่คณะนั้นประจาดประจานตัวเองไปก่อนแล้ว

ทั้งนั้น ส่วนที่จะเขียนต่อไปข้างหน้านี้ ก็เป็นเรื่องที่มันเกิดขึ้นมาแล้วทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องที่มันยังไม่เกิด ถ้าใครได้อ่านแล้ว ถ้ารู้ว่าตัวเองทำความผิด ก็ให้ปรับปรุงแก้ไขตัวเอง ถ้าเราไม่ได้ทำความผิดก็ให้เรารักษาตัวเอาไว้ อย่าไปคิดที่อยากจะทำ ให้เราเชื่อกรรมเชื่อผลของกรรม การทำกรรมดีได้ดี การทำกรรมชั่วก็ได้ชั่วจริง คนที่ทำกรรมชั่วผลกรรมชั่วก็ให้ผลอยู่ แต่ว่าคนพาลนั้นย่อมไม่รู้ ว่ากรรมชั่วนั้นให้ผล

ซึ้งใจในธรรมะของหลวงปู่แหวน

มีวันหนึ่ง หลวงปู่แหวนท่านสอนศรัทธาญาติโยม ที่เป็นธรรมติดแนบเนียนอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าเอง คือท่านพูดว่า **"ให้เรารักตัวเรา ให้เราสงสารตัวเรา ถ้าเราไม่สงสารตัวเรา แล้วใครจะสงสารเรา เราทำความชั่วก็คือ เราทำลายเรา เราอิจฉาเรา เราทำพยาบาทตัวเรานั่นเอง"** เมื่อเราได้ยินธรรมะข้อนี้แล้ว เราจึงได้นำเอาไปพิจารณาดู ก็เห็นตามความเป็นจริงขึ้นมาทีเดียว

เสือ เขอ สิงห์

ในคืนหนึ่ง เราเองก็ได้นิมิตเห็นลูกไฟลูกหนึ่ง ตกลงมาแต่อากาศ แล้วก็มาเวียนรอบในตัวของเราเองถึงสามรอบ แล้วก็แตกกระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศ แต่ไม่ถูกต้องตัวเราแม้แต่นิดเดียว ต่อมาไม่นานนักก็มีพระองค์หนึ่งสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมา ชอบไปทะเลาะกับพระกับเณรทั้งวัด แม้แต่ชาวบ้านก็ยังได้รับผลพลอยตามไปด้วย แกก็แสร้งทำตัวเป็นผู้หมดกิเลส เป็นผู้มีศีล มีธุดงค์อย่างเคร่งครัด ตัวของผู้เขียนนี้ก็รู้อยู่ทั้งนั้น ไม่ใช่ว่าเราเป็นคนอมโป้ (อมนิ้วหัวแม่มือ หมายถึง คนโง่) ตัวเราก็ได้สังเกตดูมันไปเรื่อยๆ ต่อมาก็มีญาติโยมได้เอาผ้าจำนำพรรษามาให้พระท่านตัด พระองค์นั้นก็ได้ไปพูดจาเสียดแทงเขา เขาไม่พอใจก็ไม่มีใครจะตัดเอาผ้าจำพรรษาเลย ก็มีพระองค์หนึ่งเข้าไปหาเราที่กุฏิหลวงปู่นั้น พูดว่า *"ดูซิว่า พระเณรองค์*

ไหนจะมีกิเลสมากน้อยกว่ากัน” เมื่อเราได้ยินแล้ว ตัวเราเองก็พูดขึ้นว่า ผมนี่แหละเป็นผู้มีกิเลสหนา จะพาหมู่พวกไปตัดเอา พระเณรทั้งหลายก็ได้ตามเราไปตัดเอาทุกๆ องค์ แล้วเราเองก็ได้แนะนำพระเณรทุกองค์ว่า อย่าไปตัดเย็บให้มันนะพระอรหันต์ ให้มันตัดเย็บเอาเอง ผลสุดท้ายพระองค์นั้น เมื่อตัวเองตัดผ้าเย็บผ้าห่มห่อไข่หำตัวเองก็ไม่เป็น ก็ละอายหมู่พวกแล้วก็กลับไปเยี่ยมบ้าน แต่แกเองก็ยังกล้าเข้าไปที่วัดดอยแม่ปั๋งอีก หลวงพ่อหนูได้จัดการให้เรากับท่านสมัยเป็นผู้ดูแลพระเณรและชี ให้ท่านสมัยเป็นผู้ดูแลพระเณร ส่วนทวีให้ดูแลพวกแม่ชี พระองค์นั้นก็กลับมาอาละวาดอีกลุกลามไปถึงแม่ชีด้วย ท่านสมัยก็ปกครองพระไม่อยู่ มีพระองค์หนึ่งได้เข้าไปหาเราที่กุฏินั้นอีก เขาพูดว่า เขาจะฆ่าพระองค์นั้นนะท่านอาจารย์ เขาฝนมีดไว้หมดแล้ว เมื่อเราได้ยินดังนั้นก็ได้เข้าไปหาพระเณร ในเวลาที่เขากำลังฉันน้ำร้อนน้ำชาอยู่นั้น เราเองก็ได้ห้ามเขา แล้วก็ได้ให้เหตุผลแก่พระเณรในตอนนั้นว่า พวกเราอย่าไปทำอย่างนั้นนะ เพราะว่ามันไม่ดี มันเสียชื่อเสียงของวัด หลวงปู่เองท่านก็ได้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งในและนอกประเทศ ญาติโยมเขาก็อยู่ต่างบ้านต่างเมืองต่างจังหวัด เขาก็ยังได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ ไอ้พวกเราก็อยู่ในวัดเดียวกันแท้ๆ ทำไมจึงไม่ยอมรับความเมตตาจากหลวงปู่เล่า พวกเราจะพากันเป็นเปรตเป็นผีกันอยู่ได้ยังไง ให้ช่วยกันเอาขันติอดกลั้นทนทานเอาไว้ เมื่อออกพรรษาแล้วก็ต่างคนต่างไปดอกนะ เมื่อที่พระเณรได้ยินเราให้โอวาทแนะนำอย่างนี้แล้ว เขาก็ยอมรับยอมจำนนต่อคำสอนของเรา ต่อมาไม่นานพระองค์นั้นก็ได้มาพูดกับพระองค์หนึ่งว่า ได้นิมิตเห็นไก่แม่ขาวกับไก่ผู้แดงมันโคมกันอยู่ (ไก่ตัวเมียสีขาวกับไก่ตัวผู้สีแดงมันขี่กันอยู่) อันนี้มันจะเกี่ยวเข้ามาหาเราเสียแล้ว เพราะเราเป็นผู้ดูแลปกครองทางฝ่ายแม่ชี แม่ชีเขาก็ปฏิบัติเราเป็นอย่างดีด้วย เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้ว เราเองก็พูดกับพระองค์นั้นว่า ท่านพูดใส่ร้ายป้ายสีกับผมนั้นมันไม่เป็นไรดอกนะ ผมไม่ทำอะไรกับท่านดอก แต่ผมเตือนท่านไว้ก่อนนะ ท่านอย่าไปพูดด่าว่าเสียๆ หายๆ กับบุคคลผู้ที่

จิตใจเขาเป็นเปรตเป็นผีอยู่นั้นตัวของท่านจะรู้ตัวของท่านเองดอก พออยู่มาไม่นานก็ไปทะเลาะกับพระอีกองค์หนึ่ง แล้วทีนี้เสือกับสิงห์ก็ไปเจอกันจนได้ ไอ้เสือซี่โครงหักไปสามซี่ ไอ้สิงห์ไม่เป็นไร ตั้งแต่นั้นมาไอ้เสือเกิดวิกลจริตขึ้นมา กลัวแต่คนจะมาฆ่าตัวเอง ต่อมาพวกญาติได้รู้เรื่อง จึงได้แนะนำให้มาสมมาคารวะท่านอาจารย์ทวีเสีย มันจึงจะหาย ถ้าไม่ไปมันก็ไม่หาย พระองค์นั้นจึงได้มาตามความเห็นของพวกญาติ เมื่อพระองค์นั้นมาถึงเรา แล้วเราก็ถามว่า *"มาอะไร"* เขาก็ตอบว่า *"ผมจะมาขอสมมาคารวะท่านอาจารย์.." "อ้าว...ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วไม่ใช่หรือ ผมเองก็เป็นพระที่มีกิเลสตัณหา เป็นปุถุชนคนพาลอยู่ ไม่ได้เป็นเหมือนอย่างท่าน มันไม่สมควรที่จะมาสมมาคารวะพระปุถุชน"* พระองค์นั้นก็ได้พูดขึ้น *"ผมขอคาบหญ้าคาบดิน ผมได้ทำผิดท่านอาจารย์แล้ว"* เราเองรับแล้วก็ได้ให้โอวาทพระองค์นั้นว่า *"นับแต่นี้เป็นต้นไปอย่าได้พูดอีกนะ ถ้าพูดขึ้นมาอีก คำที่ได้ยอมรับสมมาคารวะนี้จะไม่สำเร็จ"* ต่อจากนั้นมาอาการวิปริตของพระองค์นั้นก็ค่อยหายไปจนเท่าทุกวันนี้ **คือคนเราพูดอะไรก็พูดเรื่อยเปื่อยไปหมด ไม่คิดถึงธรรมวินัยของตัวเอง การใส่ร้ายป้ายสีคนอื่นเขา มีมูลความจริงหรือว่าไม่มีมูลความจริง พระวินัยมีอยู่ไม่ใช่หรือ**

คนชัง ผีรัก

ตัวของข้าพเจ้าเอง นับตั้งแต่ลอดออกจากผ้าซิ่นของแม่มาจนทุกวันนี้และมาจนถึงวันที่เขียนประวัตินี้ ก็ยังไม่เคยผ่านเลยเรื่องผู้หญิง ไม่เคยรู้รสชาติกับเขาเลย ตัวของเรารู้ตัวของเราเอง ดีกว่าคนอื่นเขา คนอื่นก็มีแต่เพียงว่าข้อกล่าวหาเท่านั้น ต่อมาก็ประมาณสักปีสองปี เราก็ได้นิมิตเรื่องเก่านี้อีกเป็นครั้งที่สอง แต่ว่าเห็นลูกไฟลูกหนึ่งลอยมาแต่ทางทิศใต้ แล้วก็มาเวียนรอบเราแล้วก็ตกลงแตก ห่างไกลจากตัวเราประมาณสักสิบเมตร แล้วก็แตก แต่ก็ไม่ได้ถูกตัวเราแม้แต่น้อยเลย ไม่นานก็มีผู้หญิงคนหนึ่งมาจากกรุงเทพฯ ผู้หญิงคนนี้เป็นลูกศิษย์ของพระองค์นี้เหมือนกัน ผู้หญิงคนนี้

นั้นเขาพูดกันว่า เป็นนักเลงคนหนึ่ง ดูแล้วสักลายเต็มตัวเหมือนกับผู้ชาย ผู้หญิงนี้ วันนั้นเขาได้ให้คนขับรถเอาน้ำใส่ถัง แล้วไปให้หลวงปู่ทำน้ำมนต์ให้ หลวงปู่ท่านก็ทำให้เสร็จสรรพเรียบร้อย แล้วหลวงปู่ท่านก็ให้พร แล้วก็สิดน้ำมนต์ให้ด้วย (พรมน้ำมนต์ให้) แล้วตัวเราเองก็เอาหลวงปู่เข้าไปข้างใน แล้วจึงออกมาเก็บของและทำความสะอาด ผู้หญิงคนนั้นก็ให้คนขับรถเอาถังน้ำมนต์นั้นไปเททิ้ง รดต้นไม้ตรงที่หน้ากุฏิของหลวงปู่นั้น แล้วก็บังคับให้คนขับรถเอาน้ำใส่ถังเข้ามาให้หลวงปู่ทำให้ใหม่ เราเองก็ไม่กล้าที่จะเอาไปให้หลวงปู่ทำอีก เพราะว่าท่านทำให้แล้ว เราเองก็ได้เอาไปตั้งไว้ที่ห้องน้ำนั้นประมาณเวลาพอสมควร แล้วก็ยกเอาไปให้ผู้หญิงคนนั้น ก็เอาไปถึงกรุงเทพฯ พระอาจารย์ของหญิงคนนั้นก็เขียนจดหมายส่งไปบอกผู้หญิงคนนั้นก็โกรธให้เราอย่างแรง เขาบอกว่าจะมาประจันหน้ากับเรา มันพูดขึ้นมาว่า *“ท่านทวีนี้ไม่รู้จักพรทิพย์หรือ”* เราเองก็พูดไปกับอาจารย์ของมันว่า *“ทำไมจะไม่รู้ว่าพรทิพย์”* พระทั้งหลายก็พูดขึ้นมาว่าอาจารย์ทวีเจอศึกหนักแล้ว หลวงพ่อหนูก็พูดว่า ตุ๊วีเจอศึกหนักแล้วทีนี้ เราเองก็ได้พูดออกมาว่า *“ให้พรทิพย์ขึ้นมาเลย เมื่อมาแล้วก็ต้องมาให้ถึง มาไม่ถึงอย่ามานะ”* พอผู้หญิงคนนั้นมา จะขึ้นถ้ำขุนตาลนั้น เวลาประมาณตีสามตีสี่นั้นก็ไม่รู้ว่ารถอะไรก็ไม่รู้ ได้ลงไปจากถ้ำขุนตาล ก็ไปบวกเอากับรถตู้ของคุณพรทิพย์นั้นรถก็ได้เป็นเศษเหล็กไป ตัวคนก็เข้าขั้นโคม่าอยู่ที่โรงพยาบาลลำปางเสีย ส่วนสามีของคุณพรทิพย์นั้น ก็ได้ส่งข่าวไปที่วัดดอยแม่ปั๋งว่าคุณพรทิพย์ได้ถูกรถชนกันอยู่ที่ถ้ำขุนตาลแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ หลวงพ่อหนูได้ยินดังนั้น ..โท..ตุ๊วีนี้ มีฤทธิ์เดชถึงขนาดนั้นเชียวหรือ...พระเณรทั้งหลายได้ยินดังนั้นก็พากันมองหน้ามองตากันเป็นแถว ตัวเราเองก็นึกอยู่ในใจว่า ...ระวังแต่หลวงพ่อหนูก็แล้วกัน...แต่เราเองก็ไม่ออกปาก นี่แหละเขาเรียกว่า **...คนชังผีรัก...**คนเรามองกันเห็นแต่กิริยาแต่ภายนอก ส่วนภายในนั้นไม่มีใครมองเห็น แต่พวกเทพเจ้าทั้งหลายเขารู้ได้ดีกว่ามนุษย์เสียอีก นี่แหละคนเราทำกรรมที่ไม่ดีเอาไว้มันก็ให้ผลอย่างนี้ แต่มันให้ผลอย่างนี้แล้วมันก็ยัง

ไม่เชื่อว่ากรรมนั้นให้ผล ยังดื้อดึงขืนทำอยู่นั่นแหละ บุคคลชั้นนี้คือชั้นปทะปรมะ พระพุทธเจ้าท่านปล่อยทิ้งแล้ว ท่านไม่ได้เยื่อใยอาลัยแล้ว ปล่อยไปตามกรรมของสัตว์เอง จนกว่าจะรู้สึกตัวของเขาเอง เมื่อรู้ตัวเองจะแก้ไขอะไรก็แก้ไม่ได้เสียแล้ว มีแต่เสวยผลกรรมไปจนสิ้นสุดนั่นแหละ ตัวกิเลสตัวพญามารมันขี่คอหัวจิตหัวใจอยู่ นั้นนะทำไมจึงไม่รู้ มันพาสร้างทางไปนรกอเวจี เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน อยู่ทุกวันทุกคืนยังไม่รู้ตัว มีญาติของหลวงพ่อหนูคนหนึ่งเคยพูดว่า จะเป็นอย่างไรๆ ในชาตินี้ ก็ขอให้มีอยู่มีใช้มีกินไว้ก่อนเถอะในชาตินี้ ชาติหน้ามันจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน เมื่อตายไปแล้วก็ไม่มีใครรู้เราดอก ตัวเราเองก็ได้ตอบเขาไปว่า ใครเล่าอยากจะไปกับคุณ แม้แต่คุณกำลังจะตายอยู่นั้นก็ให้รีบกอดคอแม่บ้านของคุณดูซิ ถ้าแม่บ้านของคุณไม่ไปหารดน้ำมนต์เสียแล้ว

คนละเส้นทาง

มีอยู่คืนหนึ่ง เราได้นิมิตได้ไปกับหลวงพ่อหนู แต่ว่าเดินทางคนละเส้นแต่หนทางนั้นก็เรียงกันไปนั่นแหละ เมื่อเดินไปถึงที่แห่งหนึ่ง ก็มีคลองลึกจนเรามองไม่เห็นพื้นล่าง แต่ก็มีสะพานข้ามคลองนั้นคนละสะพานกัน สะพานของเรานั้นมีไม้อยู่สามลำด้วยกัน และมีราวจับด้วย เราก็เดินข้ามไปได้อย่างสบาย ส่วนของหลวงพ่อหนูนั้น เป็นสะพานไม้ขดๆ งอๆ เหมือนกับข้อศอก พอหลวงพ่อหนูได้เดินไต่ข้ามไปถึงตรงที่มันขดๆ นั้น ไม้ก็ได้พลิกคว่ำลงไปถึงก้นเหวลึกนั้น ไม่เห็นโผล่ขึ้นมาเลย เราเองก็ได้เดินตามทางของเราไปขึ้นไปบนดอยแห่งหนึ่ง มีอากาศเย็นสบายมาก หาความสุขที่ไหน ไม่เหมือนที่นั้นเลย...

เมื่อเรารู้เห็นอย่างนี้แล้ว เราเองไม่ควรเดินแบบอย่างหลวงพ่อหนูเลย เราจะต้องไปหาที่อย่างนั้นให้ได้ ต่อมาในคืนหลังก็ได้นิมิตไปเห็นที่อยู่แห่งหนึ่ง เป็นป่าติดกับเชิงเขา มีความเยือกเย็นสบาย แต่ก็มีควายหงาน (ควายเกเร) ตัวหนึ่ง จะมาไล่ชน แต่มันก็มาไม่ได้ ถูกโซ่ตรวนเส้นใหญ่ๆ มัดติดอยู่กับคอ

ไม่สามารถจะมาหาเราได้ ผลสุดท้ายควายหงานตัวนั้นก็นิ่งม่อย (ตาย) ไปเลย แล้วก็เห็นบุคคลคนหนึ่ง เป็นบุคคลชั้นสูงสุดของประเทศได้เอาม้าขาวมาสองตัว มารับเอาเราไป ท่านก็เอาตัวหนึ่ง ให้เราตัวหนึ่ง แล้วก็ขึ้นขี่ม้า ก็ได้พาเหาะขึ้นไปบนอากาศเข้ากลีบเมฆไปเลย เมื่อเราได้นิมิตอย่างนี้แล้ว จิตใจก็คิดอยากไปหาที่อยู่ ไปหาตั้งเนื้อตั้งตัวของเราเองจะดีกว่านี้ เราอยู่ที่นี่มีแต่มรสุมอยู่กับหัวจิตหัวใจอยู่ตลอด เราเองก็ได้เข้าไปหาหลวงปู่ *"ผมเอง อยากจะไปหาที่อยู่ใหม่ หลวงปู่"* หลวงปู่ก็พูดว่า *"ถ้าจะไปก็ให้ไปหาอาจารย์มหาบัวดูซิ เราจะไปอยู่ด้วย"* ในปีนั้นหลวงตามหาบัวก็ป่วยเข้าโรงพยาบาลเป็นโรคหัวใจ *"โอย...ปู่เอย..หลวงตามหาบัวก็ยังจะเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว" "ถ้าอย่างนั้น ก็ให้ไปหาอาจารย์เทสก์ วัดหินหมากเป้งไป" "หลวงปู่เทสก์เดี๋ยวนี้ก็ยังอยู่โรงพยาบาลอยู่ ท่านเป็นโรคหลอดลมอักเสบเทศน์ก็ไม่ค่อยได้" "ถ้าอย่างนั้นก็ไปหาท่านเจ้าคุณวัดเลยหลงดูซิ"* เราเองก็ได้คัดค้านหลวงปู่แหวนขึ้นมาว่า *"จะกลับไปอยู่บ้านเรา ผมไม่ไปหรอกหลวงปู่ ถ้าผมเอาหลวงปู่ไปอยู่ที่บ้านเรานั้น จะทำให้ผมไปตกนรกทั้งเป็นเสียแล้ว"* หลวงปู่ท่านก็พูดขึ้นมาว่า *"เอ้า....ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องไปไหนเราก็ไม่ไป ทวีก็ไม่ต้องไป ให้อยู่กับปู่นี้จนปู่หมดภาระเสียก่อน แล้วจึงค่อยไปไปแล้วอย่ากลับมาอีกนะ" "ผมไม่มาอีกหรอกกระผม"* ที่ข้าพเจ้าอยากจะหนีไปจากวัดดอยแม่ปั๋งนั้น ไม่ใช่อื่นไกลที่ไหนดอก เพราะว่าการเบิกใช้เบิกจ่ายอะไรก็ยาก การเบิกจ่ายนั้นก็ไม่ได้เอาไปใช้ส่วนตัว เบิกไปใช้ส่วนรวมมีน้ำและไฟเท่านั้น เพราะว่าศรัทธาญาติโยมก็มากขึ้นทุกๆ วัน ทั้งที่ศรัทธาญาติโยมเขาถวายมา แต่ละคนเขาก็ต้องอยากจะให้ใช้จ่ายและบริหารอยู่ในวัดนี้เท่านั้น ให้เราไปซื้อสิ่งของอะไร แม้แต่ราคาบาทเดียวก็จะให้เอาใบบิล ไม่รู้ว่าใครเขาจะให้ แต่ว่าญาติของหลวงพ่อหนูนั้นมาขอเอาไปใช้ไม่รู้ว่ากี่หมื่นกี่แสนทำไมจึงไม่มีใบบิล ทั้งที่สตางค์นั้นศรัทธาเขาก็ถวายเพื่อสงฆ์ ให้ใช้ในสงฆ์เท่านั้น ถ้าใครอยากรู้ในเรื่องนี้นั้น ให้ไปหาอ่านดูในเรื่องเปรตวัตถุดูก็แล้วกัน

ในเรื่องต่อไปนี้ จะได้กล่าวถึงเรื่องกรรมของหลวงพ่อหนู มีทั้งในอดีตชาติปางก่อน และในชาติปัจจุบันที่ได้ทำให้เกิดมีขึ้น บุคคลใดได้อ่านหนังสือที่ผู้เขียนเขียนนี้ จะมีทั้งบัณฑิตและคนพาล ย่อมจะไม่เข้าใจและเข้าใจต่างกัน คนพาลก็เข้าใจไปอย่างหนึ่ง บัณฑิตก็เข้าใจไปอย่างหนึ่ง บุคคลทั้งสองนี้ไม่เหมือนกัน คนพาลก็จะหาว่าผู้เขียนนี้โจมตีหลวงพ่อหนู ถ้าเป็นบัณฑิตแล้วจะพูดว่า **หลวงพ่อหนูนั้นท่านทำกรรมไว้อย่างไรก็ได้รับอย่างนั้น**

ปัจจัยของสงฆ์ลูกหลานมาขอเท่าไรก็ให้ไปเท่านั้น ลูกหลานก็มีแต่มาขอเอาไปใช้อย่างเดียว ไม่มีลูกหลานคนใดเลยที่จะมาปฏิบัติอยู่กับหลวงพ่อหนูๆ ก็ได้แต่ผูกปิ่นโตกินกับชาวบ้าน เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ก็มีแต่ชาวบ้านกับพระต่างถิ่นต่างจังหวัดเท่านั้นเป็นผู้ดูแล บุคคลใดที่ขึ้นไปวัดดอยแม่ปั๋งก็จะได้ลูกอ้อ เห็นกับหูกับตาของตัวเองทุกๆ คนไปว่ามันต่างกันกับเมื่อหลวงปู่แหวนยังมีชีวิตอยู่นั้นกับปัจจุบันเป็นอย่างไร มีบางคนถึงกับน้ำตาร่วง ที่เขาได้มาพูดให้ผู้เขียนฟัง ว่ามันไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ท่านอาจารย์ทวีอยู่เลย ที่ตัวของข้าพเจ้านี้ได้หนีออกมา ก็เพราะว่ามีภัยคุกคามในตัวของเราเองมาก จะอยู่ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อันใดกับตัวของเราเลย พระลูกพระหลานของหลวงพ่อหนู เขามีแต่จะปองเอาชีวิตของเราอยู่ตลอดเวลา ในวันที่ข้าพเจ้าเองได้ออกเดินทางจากวัดดอยแม่ปั๋งมานั้น ก็มีเณรตามมาส่งบาตรข้าพเจ้าถึงที่บ้านหนองบวกข้าวนั้น เณรเขาก็กลับไป ถึงวัดดอยแม่ปั๋ง แล้วก็มีพระลูกหลานของหลวงพ่อหนูนั้นเตะเอาจนสลบ ไปฟื้นที่โรงพยาบาลพร้าว พออยู่ต่อมา พระลูกหลานของหลวงพ่อหนูก็ได้ไล่ฆ่าฟันพระองค์อื่นอีก เหมือนกับไล่ฟันวัวควาย จนจะไม่มีพระอยู่ดูแลศพของหลวงปู่แหวน เพราะเขากลัวอิทธิพลของหลวงพ่อหนู ในเรื่องราวของข้าพเจ้าผู้เขียนนี้นั้น จะผิดหรือถูกก็ให้ผู้อ่านจงใช้สติปัญญาพินิจพิจารณาดูเอาเองก็แล้วกัน ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเป็นคนผิด ข้าพเจ้าจะรับผลกรรมผิดอันนี้ในตัวของข้าพเจ้าคนเดียว แต่ถ้าหากว่าข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องก็ขอให้ช่วยเป็นกำลังใจแก่ผู้เขียนบ้าง เรื่องราวของมันก็เป็นอย่างนี้

หลวงปู่แหวนอาพาธหนัก

หลวงปู่แหวนได้ป่วยหนัก สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ท่านได้อาราธนาให้หลวงปู่แหวนไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลเชียงใหม่ ตึกสุจิณโณ ในหลวงท่านได้รับเอาหลวงปู่ไว้เป็นคนไข้ของพระองค์เอง มีวันหนึ่งพระลูกหลานของหลวงพ่อหนู ได้โทรไปหาหลวงพ่อหนูที่โรงพยาบาลว่า รูปเหมือนของหลวงปู่นั้นหมดแล้ว ยังเหลือแต่ที่ยังไม่ได้ปลุกเสก เมื่อหลวงพ่อหนูได้ยินดังนั้นแล้ว จัดการที่จะเอาหลวงปู่แหวนกลับมาวัด เพื่อจะปลุกเสกรูปเหมือนในเรื่องนี้แลทำให้ผู้เขียนนี้กับหลวงพ่อหนูได้ทะเลาะเกิดความไม่พอใจในกันและกันขึ้นมา หลวงพ่อหนูก็จะเอาหลวงปู่กลับวัดให้ได้ คุณหมอทั้งหลายก็กลัวหลวงพ่อหนู เพราะว่าหนูมันดุ หรือมันชั่วนั่นเอง ตัวของผู้เขียนเองก็ได้คิดมาในจิตในใจของตัวเองว่า มันจะเป็นอย่างไรก็ให้มันเป็นตามเรื่องของมันเถอะ จึงได้ให้ข้อคิดข้ออ่านแก่พวกหมอนั้นว่า หลวงปู่นั้นยังป่วยหนักอยู่ยังไปไม่ได้ เลือดน้อยเลือดจางอยู่ พวกคุณหมอทั้งหลายไปขอ ก็ไม่ฟังเสียงใครทั้งนั้น ตัวเราเองก็ได้แนะนำให้ไปหาผู้ว่าไชยามาขอช่วย แต่หลวงพ่อหนูก็ไม่ยอมฟัง เราเองก็ได้แนะนำให้โทรไปหาพระเจ้าอยู่หัวนั้น มาช่วยขอคุณหมอก็ได้โทรเข้าไปที่ราชสำนัก ทางราชเลขาสำนักราชวังก็ได้โทรมาขอกับหลวงพ่อหนูอีก แต่หลวงพ่อหนูก็ยังไม่ยินยอม จะเอาหลวงปู่กลับวัดดอยแม่ปั๋งให้ได้ ทางสำนักราชวังเขาได้คุยกับหลวงพ่อหนูว่า ผมจะหาหมายเลขโทรศัพท์ในหลวงให้ แล้วแต่หลวงพ่อหนูจะพูดกับในหลวงเองในเวลากำลังหาหมายเลขโทรศัพท์อยู่นั้น หลวงพ่อหนูก็ได้วิทยุไปที่โรงพยาบาลพร้าว ให้เอารถตู้โรงพยาบาลพร้าวมารับหลวงปู่กลับวัดดอย ตัวเราเองก็ได้วิทยุไปสำทับทางโรงพยาบาลพร้าว ว่าไม่ให้โรงพยาบาลพร้าวเอารถมารับหลวงปู่ เพราะหลวงปู่นั้นยังมีอาการหนักอยู่ ผลที่สุดก็จวนค่ำ ทางราชวังก็ยังไม่แจ้งหมายเลขของในหลวงมา หลวงพ่อหนูก็ได้โกรธให้เราอย่างแรง ถึงกับออกปากมาว่า *"ในหลวงอะไร ก็ในหลวงตุ๊วีนั่นแหละ"* แล้วหลวงพ่อหนูก็ได้กลับ

วัดดอยแม่ปั๋งคนเดียว ประมาณสองทุ่ม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้โทรมาพูดคุยกับหลวงพ่อหนูที่วัดดอยแม่ปั๋ง หลวงพ่อหนูจึงได้โกรธจัดให้กับเรา แล้วท่านจึงได้เอาผ้าไตรผ้าไหมที่ญาติโยมมาถวายนั้น เป็นรางวัลค่าจ้างให้พระลูกหลานนั้นปองเอาชีวิตเราให้ได้ เราเองก็ได้รับรู้เรื่องราวอันนี้กับหมู่เพื่อนที่รักกันอยู่ มาบอกเล่าให้ฟังว่า ท่านอาจารย์จงระมัดระวังตัวให้ดีนะ หลวงพ่อหนูได้เอาค่าจ้างรางวัลให้ท่านองค์นั้น ปลงชีวิตท่านอาจารย์ เหตุอันนี้เกิดขึ้นจากความโลภ ความโกรธ และความหลงเป็นใหญ่ ไม่คิดถึงธรรมวินัยเป็นหลัก ถึงแม้ตัวเองจะขาดจากความเป็นพระภิกษุก็จำยอม ทั้งอายุพรรษาก็ ๔๐ กว่าแล้ว ก็ยังไม่คิดถึงเลย ตัวของเราเองก็ได้ตั้งปณิธานตัวเองอยู่ว่า ถ้าเขาได้ทำกับเราลงไปแล้ว ความประจาดประจานความโหดร้ายของเขา ก็จะทำให้ชาวโลกเขารู้เองหรอก เมื่อหลังจากวันนั้นแล้วหมอก็ได้เอาหลวงปู่ออกจากห้องอาพาธ แล้วขึ้นไปอยู่ชั้นที่ ๑๔ ตึกสุจิณโณในคืนวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๒๘ นั้น เวลาตี ๒ หลวงปู่เกือบสิ้นลมเสียแล้ว ทางเวรชายพยาบาลเขาบอกเล่าให้ฟังตอนเช้าตรู่ เพราะตัวของข้าพเจ้าเองก็ได้อยู่เวรมาตั้งแต่หกโมงเย็นจนถึงเที่ยงคืน ตอนเช้าก็ได้เข้ารับเวรอีกตั้งแต่วันนั้นมา หลวงปู่แหวนก็มีอาการหนักมากไม่ยอมกระดิกตัวเลย

สิ้นร่มโพธิ์แก้ว...แตกกระจัดกระจาย

จนถึงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ในตอนเช้า เราเองก็ได้ให้หมู่คณะได้ไปฉันข้าวเสียก่อน แล้วเราจึงได้ไปเรียกหลวงปู่ขึ้นมาดูว่าท่านจะรู้สึกตัวได้ไหม เมื่อเราเรียกท่านแล้ว ท่านก็ได้ลืมตาขึ้นมาดูเรา เราเองก็ได้พูดกับหลวงปู่ว่า *"หลวงปู่.....หลวงปู่เอย..หลวงปู่ไม่ต้องเป็นห่วงพระลูกพระหลานดอกนะ พระลูกพระหลานหาเลี้ยงตัวเองอยู่ ที่หลวงปู่ได้มาปฏิบัติธรรมนี้ก็เพื่อความพ้นจากทุกข์ สิ่งใดที่หลวงปู่ได้รู้แล้วได้เห็นแล้วซึ่งความสุขของหลวงปู่นั้น แล้วแต่หลวงปู่จะเห็นสมควรก็สุดแท้แล้วแต่หลวงปู่ เพราะโรคที่หลวงปู่เป็นอยู่นี้ พระลูกพระหลานก็ไม่สามารถที่จะเอาออกให้ได้*

ดอกนะ เพราะว่าร่างกายของหลวงปู่นี้ไม่ยอมรับเอายา เอาอาหารเสียแล้ว” เมื่อหลวงปู่ท่านได้รู้แล้วอย่างนี้ ท่านก็ได้เงือกหัวให้เรา (ผงกหัวให้เรา.. เป็นการรับรู้) แล้วก็สงบนิ่งไป

จนถึงเวลา ๒๑.๕๓ น. วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ นั่นเอง

การมรณภาพของหลวงปู่แหวน ก็ได้ทราบถึงฝ่าละอองธุลีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราและพระบรมราชินีนาถ เหมือนกับว่าดินฟ้าถล่มไปทั้งเมืองไทย ในหลวงก็ได้พระราชทานโกศหลวงและรดน้ำอาบศพที่สถานพระราชทานปริญญาบัตรแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่นั้น ก็ได้มีบุคคลทุกทิศนานุทิศ ได้ไปเคารพศพของหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ เป็นครั้งสุดท้าย แล้วก็ได้นำศพของหลวงปู่แหวนมาตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดดอยแม่ปั๋งตามเดิม **สิริอายุหลวงปู่แหวนได้ ๙๙ ปี** ในหลวงท่านขออายุหลวงปู่ให้ได้ ๑๒๐ ปี แต่หลวงปู่ก็พูดกับในหลวงว่า เอาเพียง ๙๙ ปีก็พอเถอะ มันลำบากผู้อยู่ แล้วก็ได้ ๙๙ ปี ตามที่ว่าไว้จริงๆ อันนี้คือพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามธรรมวินัยของพระพุทธศาสนาแท้จริง ขอให้พวกเราทุกๆ คน จงนำเอาเป็นตัวอย่างของหลวงปู่แหวนนี้ ไว้สืบทอดพระพุทธศาสนาต่อไป ศาสนาของเราจะได้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปในข้างหน้า

ผลของกรรม

ในพรรษาปีนั้น เราเองก็ได้สังเกตการณ์ดูเขาอยู่ตลอด ทีนี้อ้ายบาปไม่แพ้บุญ ในเดือนพฤศจิกายนฝนก็ได้ตกลงมาอย่างแรง หลวงพ่อหนูก็ได้ขึ้นไปที่กุฏิสามฤดู เอาใบไม้ออกจากรางริน ก็ไม่มีใครรู้ รู้แต่ลูกหลานหลวงพ่อหนูที่อยู่ชั้นล่างนั้น ได้ยินเสียงดังโครมครามข้างบนกุฏิแต่เขาเหล่านั้นขึ้นไปไม่ได้ เพราะว่ากุญแจล็อค จนกว่าหลวงพ่อหนูฟื้นขึ้นมาคนเดียวในตอนเช้า พากันตื่นนอนแล้ว พระเณรทุกๆ องค์ก็พากันไปบิณฑบาต เมื่อกลับจากบิณฑบาตแล้วจึงได้รู้ว่าหลวงพ่อหนูได้ตกจากบันไดกุฏิของท่าน เมื่อเราฉันเสร็จแล้วก็ได้ไปดูท่าน ที่ไหนได้ ดูหน้าตาดำคล้ำ

ไปหมด เราเองก็ได้บอกให้ลูกหลานเขาให้รีบนำส่งโรงพยาบาลเสีย คงจะไม่ไหวแล้วแน่ ลูกหลานคนใดก็ไม่มีใครหัวกับนับซาเลย (ไม่สนใจ หรือไม่ใส่ใจ) เขามีแต่จะปล่อยให้ตายไปเลยกระมัง เราเองก็ได้มาสำนึกดูตัวเราเองว่า เราเป็นลูกหลานบัณฑิตนักปราชญ์ เราไม่ควรจะโกรธจะเกลียดต่อเขาเลย เราลองดูว่า บุคคลนี้จะรู้จักบุญคุณของเราไหม ถ้าเขารู้ก็เรียกว่าบุญกุศลของเรา ถ้าเขาไม่รู้ก็เรียกว่ากรรมของเราเอง ผลที่สุดก็เรียกว่ากรรมของเราเอง พระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้ว่า **"คนพาล ถึงแม้ว่าเราจะยกทรัพย์ให้เขาทั้งแผ่นดินนี้ เขาก็ไม่รู้จักบุญคุณของผู้ให้ แต่ผู้เป็นบัณฑิตแล้ว ผู้ให้ของเพียงนิดเดียว ก็รู้จักบุญคุณของผู้ให้"**

มีบุคคลคนหนึ่ง มาถามปัญหากับเราเองว่า บุคคลที่เขาทำกรรมชั่วอยู่นั้น ทำไมเขาจึงไม่ได้รับกรรมชั่ว บุคคลที่ทำกรรมดีก็ไม่เห็นได้กรรมดีตอบรับ เราเองก็ได้ตอบรับกับเขาไปว่า ให้คุณไปลักขโมยเขาดูซิ หรือว่าไปฆ่าเขาดูซิ ถ้าเจ้าหน้าที่ไม่ตามจับตามล่าคุณ คุณเองก็ต้องอยู่ไม่เป็นสุขนับตั้งแต่คุณได้ลงมือทำไปแล้ว บุคคลคนนั้นก็ปิดปากเงียบ นี่แหละคือคนพาล ถึงแม้ผลกรรมชั่วมันให้ผลอยู่ แต่ก็ไม่รู้ว่าผลกรรมมันให้ผลเห็นกรรมชั่ว เหมือนกับว่าน้ำอ้อยน้ำตาล เขาจึงทำกันอยู่

อำลาดอยแม่ปั๋ง

ในวันที่ ๑๘-๑๙ ธันวาคมนั้น เราได้พูดกับพระที่เป็นหมู่พวกเดียวกันว่า ผมเองอยากจะออกไปเที่ยวหาวิเวก ไปตามสถานที่ต่างๆ คงจะสบายดีกว่า อยู่ที่วัดดอยนี้เยอะทีเดียว ถ้าขืนอยู่นี่ต่อไป เราอาจจะได้รับอันตราย พระนิพพานเราเองก็ยังไม่ได้ไม่ถึง การประชุมกันเรื่องพระราชทานเพลิงศพของหลวงปู่แหวนก็ไม่มีผลอะไรเลย ใครจะอยู่ใครจะไปก็แล้วแต่ใคร ผมเองก็จะขอลาหมู่พวกไปก่อนเถอะ ก็มีหมู่พวกได้เสนอตัวมาว่าจะตามไปด้วยกัน ๕ องค์ด้วยกัน คือ ๑. พระอาจารย์นาค อตฺถวโร ๒. พระอาจารย์ทวี จิตฺตคุตฺโต ๓. พระไสว วงฺสวโร ๔. พระสังวาลย์ สุธีโร ๕. พระสามดง

จนฺทโชโต **ทั้ง ๕ องค์นี้ได้ออกจากวัดดอยแม่ปั๋ง วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๘** ได้พากันเดินไปตามขุนห้วยแม่ปั๋ง ตอนออกจากวัดดอยแม่ปั๋ง ก็มีเณรตามมาส่งบาตร ๓-๔ องค์ด้วยกัน ได้มาพักอยู่ที่ป่าเมี่ยงขุนปั๋ง ๑ เดือน แล้วก็พักที่ป่าเมี่ยงดอยม่อนพระ ๑ เดือน พักที่วัดหลวงราชแม่กระจาน ๑ อาทิตย์ ขณะที่พักอยู่ที่วัดหลวงราชแม่กระจานนี้ ก็ได้มีตำรวจอำเภอพร้าวคนหนึ่งได้เข้าไปหาเราที่กุฏิ เขาก็ได้พูดกับเราว่า ในวันที่ท่านอาจารย์ออกมาจากวัดดอยแม่ปั๋งนั้น ที่มีเณรมาส่งท่านอาจารย์ กลับไปแล้วก็มีพระหลวงตาอมรนั้น เตะเณรจนไปฟื้นที่โรงพยาบาลอำเภอพร้าว ตำรวจก็จับไปแล้วหมู่ของเขาก็ได้ไปประกันออกมา แล้วก็ส่งกันหนี เดี๋ยวนี้วัดดอยแม่ปั๋งดุเดือดมาก ออกจากแม่กระจานมาพักอยู่ที่วัดรัตนวราราม พะเยา ประมาณ ๑ อาทิตย์ แล้วพระอาจารย์ทองสุก ได้เอารถพระอาจารย์ไพบูลย์มาส่งที่วัดดอยน้ำตก บ้านใหม่พัฒนา กิ่ง อ.เวียงเชียงรุ้ง นี้ประมาณ ๑ เดือน

วัดอรัญวิเวก (ป่าลัน) *พรรษา ๒๖ (พ.ศ. ๒๕๒๙-ปัจจุบัน)*

แล้วก็ได้มาพักอยู่ที่วัดป่าอรัญญวิเวก ป่าลัน **ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙** ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาตราบเท่าทุกวันนี้

ที่ได้มาอยู่ที่วัดอรัญญวิเวกนี้ ก็เพราะมีนางติ๋ม และแม่เพ็ชร์ ได้ไปหาที่โรงพยาบาลนครเชียงใหม่ ตอนที่หลวงปู่กำลังป่วยอยู่นั้น นางติ๋มได้ถามกับเราว่า *"หลวงพ่อคะ เมื่อหลวงปู่มรณภาพแล้ว หลวงพ่อจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ"* เราก็ตอบไปว่า *"ไปไม่มีตำบลข้องคา อยู่ที่ไหนก็อยู่ที่นั่นแหละ"* นางติ๋มก็บอกว่า *"ถ้าอย่างนั้นก็ขอนิมนต์หลวงพ่อจงไปที่บ้านของติ๋มเสียก่อน แล้วจึงไปที่อื่น เพราะว่าที่วัดของติ๋มนั้นมีหลวงตาอยู่องค์เดียว ท่านไม่มีหมู่อยู่ด้วย"* ในเรื่องนี้ เราเองก็ได้ถามหมู่พวกดูว่า ที่หมู่พวกได้เคยเที่ยวไปมานั้นที่ไหนบ้างพอเป็นที่วิเวกปฏิบัติดีอยู่บ้าง หมู่พวกก็บอกว่าที่บ้านป่าลันนั้นดีมาก ถ้าท่านอาจารย์ไปพัฒนาให้ดีขึ้นมา จะสะดวกดีทุกอย่าง เราเองก็ได้พิจารณาดูตามนิมิตนั้น คงจะเป็นสถานที่นี้กระมังหนอตามนิมิตนั้น ก็อยาก

จะไปดู เมื่อมาดูสถานที่แล้วก็มีนิมิตต่างๆ เกิดขึ้น บางครั้งหลวงปู่แหวนก็ได้ลงมาจากชั้นสุทธาวาสมาหาบ่อยครั้ง บางครั้งก็เห็นว่า เรานี้ได้ทำฌาปนกิจครูบาอาจารย์ถึง ๔ ครั้ง ในสถานที่นี้ บางครั้งก็**เห็นเพศฝ่ายตรงกันข้ามได้รู้ธรรมเห็นธรรมไปตามเรา มีอยู่ประมาณสิบกว่าคน มีผู้ชายเพียง ๒ คน**

พระอริยเจ้าแห่งภาคเหนือ

เราเองก็มีความสำนึกอยู่ในจิตใจของเราอยู่ครั้งหนึ่งว่า ในครั้งที่หลวงปู่แหวนท่านพูดให้ฟังครั้งหนึ่ง ในตอนที่นั่งคุยกันอยู่ตอนหัวค่ำประมาณหกโมงเย็น มีหลวงปู่แหวน หลวงพ่อหนู และเรา หลวงปู่ท่านพูดขึ้นมาว่า *"หลวงปู่มั่นท่านพูดว่า...ท่านแหวนๆ ต่อไปในอนาคตข้างหน้านี้ จะมีพระองค์หนึ่ง จะมาประกาศพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีกองค์หนึ่งต่อจากเรานี้ไป.....นี่คือคำพูดของหลวงปู่มั่นที่อยู่บ้านทุ่งบวกข้าว"* หลวงปู่มั่นท่านว่า ***"พระองค์นั้นมีรูปร่างเล็กๆ ดูกิริยาอาการภายนอกแล้ว ไม่น่าเลื่อมใส แต่ว่าภายในนั้นโดดเด่นมาก ยาก...ผู้ที่เขาคนอื่นจะรู้ได้ตามพระองค์นั้น เขาจะขึ้นไปอยู่เหนือสุดของประเทศ.."*** ก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร ผู้เขียนได้จำมาจากหลวงปู่แหวนท่านพูด

สุดท้าย ชีวประวัติของหลวงพ่อทวีนี้ บางสิ่งบางอย่างก็มีความรุนแรงจนเกินไป แต่ก็ทำอย่างไรได้ เพราะเรื่องของคนอื่นเขามาเป็นกับเราอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าเราพูดไม่มีเหตุผล เรื่องที่มันเกิดขึ้นแต่ละครั้งเราก็รู้นี่มันชีวประวัติของเราที่จะต้องเจอะมา ทั้งดีและชั่วของครูบาอาจารย์แต่ละท่านแต่ละองค์ ก็ไม่เหมือนกัน

๔ เราอย่าไปถือว่าเราดีคนเดียว คนอื่นเขาก็ดี มีอยู่

๔ เราอย่าไปถือว่าเราบริสุทธิ์คนเดียว คนอื่นเขาก็บริสุทธิ์ มีอยู่

๔ เราอย่าไปถือว่าเรามีจิตใจคนเดียว
คนอื่นเขาก็มีจิตใจเหมือนกัน

๔ เราอย่าไปถือว่าเรามีสติปัญญาคนเดียว
คนอื่นเขาก็มีสติปัญญาอยู่เหมือนกัน

๔ เราอย่าไปถือว่าเรารู้เราเห็นคนเดียว คนอื่นเขาก็รู้ก็เห็น มีอยู่

๔ ไม้ล้ม คนเราข้ามไปได้ แต่คนล้ม คนอื่นอย่ามองข้าม

ภาษิตคำเตือนของผู้มีอัสมิมานะอยู่ในตัว
(อัสมิมานะ หมายถึง ผู้รู้แจ้ง, อรหันต์)

ธรรมโอวาท

หลวงพ่อทวี จิตฺตคุตฺโต

...เราไม่ได้เอาที่ไหนมาพูด เอามาจากหลักความจริงที่เรารู้เราเห็นขึ้นมาในหัวจิตหัวใจของเราจริงๆ นะ สิ่งที่เรารู้เราเห็น เราเคยปฏิบัติมาอย่างไร ที่เราไปกลั่นไปกรอง จริงเท็จอย่างไร เมื่อเอาไปเทียบกับในพระไตรปิฎกมันก็ไปด้วยกัน

หลักที่เราเดินมาตามหลักของพระพุทธเจ้าเป็นหลักของจริงในอาการสามสิบสอง ที่พระพุทธเจ้าสอนสาวกสาวิกาก็เป็นหลักตัวนี้ พุทโธ พุทโธนี่อาตมาเอามาวิจัยดูแล้ว คือพุทโธนี่เป็นปลายยอด เราไม่ดูตอนต้นจะมียอดต้องมีโคนต้นก่อน นี่เราจะไปเอายอดมันเลย ไม่ดูโคนต้นมันก่อนพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ ตัดความละ ความโลภ ความโกรธ ความหลงตัวมานะ ตัวมิจฉาทิฏฐิของท่านออกจากจิตจากใจ พุทโธจึงเกิดขึ้นมาทีหลังมันจึงรู้ว่าทำอย่างนี้เป็นบาปเป็นกรรม นี่คือพุทโธ มันเกิดขึ้นมาแล้ว พุทโธคือผู้รู้ พุทโธคือผู้ตื่น พุทโธคือผู้เบิกบาน มันอยู่ปลายอยู่ยอดแล้ว

คนที่ปฏิบัติทีแรกก็พิจารณาอาการสามสิบสองเสียก่อน ไม่ต้องไปคำนึงถึงพุทโธ ต้องพิจารณาอาการสามสิบสองให้รู้จักบาปรู้จักความดีความชั่ว พุทโธจะเกิดขึ้นมาแล้ว ไม่พูดมันก็จะเกิดขึ้นมา รู้ว่าทำอย่างนี้ชั่วนี่พุทโธมันเกิดขึ้นแล้ว นี่มันตัวปลายตัวผล ถ้าเราจะไปเอาพุทโธก่อน อะไรๆก็พุทโธ นี่มันงมกันอยู่ เราจะกินผลมันก่อนได้ยังไง เราไม่ปฏิบัติต้นมันเลยจะเอาอะไรมากิน เราต้องเอาอาการสามสิบสองมาก่อน กรรมฐานห้าที่อุปัชฌาย์ท่านบวชก็เอามาจากอาการสามสิบสอง คือถ้าท่านจะเอาหมดไปจนถึงมุตตังน้ำมูตรมันจะกินเวลา เพราะว่าหนังนี่มันหุ้มห่ออยู่แล้ว หุ้มห่อในอาการสามสิบสอง เราพิจารณาจากปัญจกรรมฐานเห็นความไม่เที่ยง

เห็นความเป็นทุกข์เป็นธาตุ มันก็ลงในอาการสามสิบสอง มันเหมือนกันหมด ความไม่เที่ยงความเป็นทุกข์ก็เหมือนกันหมด ที่ท่านให้พิจารณาลงไปถึงมุตตังน้ำมูตรเพราะอะไร เพราะว่าจิตของคนเรามันยังไม่เป็นสมาธิ พอทำสมาธิจิตใจมันออกไปแล้ว เที่ยวตามบ้านตามเมืองตามจังหวัด บางทีออกนอกประเทศโน่น นี่ ท่านจึงให้มันเที่ยวอยู่ในนี้ ในอาการสามสิบสองนี้ เราพิจารณาความไม่เที่ยงก็ได้ พิจารณาความเป็นทุกข์ก็ได้ พิจารณาความเป็นธาตุเป็นอนัตตาก็ได้ พิจารณาถึงสังขารร่างกายว่าเป็นของปฏิกูล เป็นของโสโครกก็ได้ ไม่ให้จิตออกจากกายให้อยู่ในกายนี้ให้ต่อเนื่องไปเลย ให้เป็นอนุโลมปฏิโลม จะจับตัวไหนขึ้นมาก่อนก็ได้

แต่บางคนก็ไปทำสมาธิก่อน มันเกิดสงบมันก็เลยติดสมาธิ มันไม่พิจารณา ที่หลวงปู่มั่นท่านบอกว่าเป็นสมาธิหัวตอ จิตมันสงบอยู่อย่างนั้นก็นึกว่าตัวเองสำเร็จแล้ว นี่มันมีมาแต่สมัยพุทธกาล คือพระภิกษุที่ไปเรียนกรรมฐานมาจากพระพุทธเจ้า ก็เอาไปประพฤติปฏิบัติเกิดจิตสงบสบาย ไม่พิจารณา ก็นึกว่าตัวเองสำเร็จแล้ว ก็จะไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงรู้แล้วก็ให้พระอานนท์ไปดักรอพบพระภิกษุเหล่านั้น บอกให้ไปที่ป่าช้าเสียก่อน สมัยครั้งพุทธกาล คนตายเขาเอาผ้าพัน แล้วเอาไปทิ้งเลย เป็นป่าช้าผีดิบ คนที่ไม่มีผ้าก็ไปเอามา บางทีก็พระภิกษุก็ไปชักเอาผ้ามาทำจีวรนุ่งห่ม ศพก็เหลือแต่ตัวล่อนจ้อน พอไปเห็นเข้ากิเลสที่มันนอนอยู่มันก็ฟืดขึ้นมา ก็เลยรู้ว่ากิเลสยังไม่หมด....ปัญญามันเห็นจริง เห็นความลุ่มหลง.....

- ค่อยๆ ทำบุญทำกุศล ทาน ศีล ภาวนา อย่าทิ้ง การสร้างสมบัติทางโลกใช้เฉพาะบนโลกเอาไปไม่ได้ เมื่อออกจากภพมนุษย์อาศัยใครไม่ได้ ต้องอาศัยบุญของตัวเอง

- สิ่งใดที่เป็นบาปควรละเว้นและสร้างแต่บุญกุศล บุญกุศลที่เราทำเราก็จะได้รับเป็นของเรา แต่กรรมที่เราทำเราก็ต้องชดใช้

- ต้องเมตตาตน สงสารตน ทำแต่ความดี ผู้ใดทำชั่ว ผู้นั้นเบียดเบียนตนเอง
- การปฏิบัติต้องมีขันติ ความพากเพียร มีสติ มีปัญญา ต้องรู้จักการอดนอนผ่อนอาหารตามจริตนิสัยของแต่ละคน จะเอาอย่างกันไม่ได้ เพราะแต่ละคนจริตนิสัยไม่เหมือนกัน การปฏิบัติต้องทำให้มากเจริญให้มาก จึงรู้เหตุรู้ผล อยู่ที่การกระทำของเรา
- การปฏิบัติ แต่ละคนต้องช่วยเหลือตัวเองปฏิบัติเอาเอง ไม่มีใครช่วยได้ ไม่เหมือนกับสิ่งของที่เราหยิบยื่นให้กันได้
- ผู้ยากจน คือ ผู้ที่ไม่ทำบุญมาแต่กาลก่อน
- ผู้ปฏิบัติในชาตินี้ ชาติต่อไปจะไปเกิดในตระกูลสัมมาทิฏฐิ สัมมาอาชีวะ
- ผู้ที่ปฏิบัติธรรมถึงขั้นเบื่อหน่ายบ้าน ก็ให้เปลี่ยนที่อยู่ เพื่อหาบรรยากาศใหม่ สร้างความเพียร ทำความดี ท่านว่า "โลกนี้ไม่ได้เท่าใบมะขาม"
- โทษของสังขาร โรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นก็เกิดขึ้นกับสังขาร เวลาเจ็บเวลาปวด มันก็เจ็บปวดที่กาย ทรมานที่กายที่สังขารนี่แหละ โรคที่เกิดกับสังขารร่างกายมีสองทาง ทางที่หนึ่งคือความเสื่อมสลายตามกาลเวลา อีกทางหนึ่งคนหาเอามาใส่ตัวเอง เช่น โรคเอดส์ โรคสุราเรื้อรัง กายอยู่ของมันดีๆ ก็ไปหาโรคภัยไข้เจ็บมาใส่ให้มัน
- แก้แต่คนอื่น การฝึกฝนตนเองต้องแก้ไขตัวเอง อย่าไปแก้ไขที่คนอื่น เหมือนกับมองเห็นหินที่อยู่บนหัวของคนอื่น ช่วยเอาก้อนหินลงจากหัวของคนอื่น แต่หินบนหัวของตัวเองไม่เคยเอาลง
- กามราคะ เหมือนน้ำในมหาสมุทร ยากที่จะบุคคลจะข้ามได้
- เราจะออกจากกามราคะได้อย่างไร ต้องพิจารณาอสุภ อย่าถอยให้จี้ลงไปตลอดเวลา พิจารณาให้หนักๆ

- เราจะชนะความโกรธได้อย่างไร เราจะไปกำหนดกดระงับความโกรธไม่ได้หรอก มันไม่ทันการ เพราะความโกรธเป็นตัวรุนแรง เราต้องเอาความเมตตาชนะความโกรธ

- พึงดู ความโลภ ความโกรธ ความหลง มานะ ทิฐิ ว่าทำให้เป็นทุกข์

- ตาย ให้พิจารณาความตายเป็นประจำ เพื่อความไม่ประมาท

- ครูบาอาจารย์ กว่าจะมาสอนธรรมะแก่ลูกศิษย์ได้ต้องยอมทุ่มเทเอาชีวิตเข้าแลก

- อย่าคิดว่าการพิจารณาธรรมเพียงครั้งเดียวหรือเพียงวันเดียวจะสำเร็จ ไม่ง่ายปานนั้นหรอก ต้องหมั่นเอาใจใส่โดยใช้อิทธิบาทสี่ คือฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ให้พิจารณาจี้ลงไป จี้ลงไป อย่าท้อแท้ท้อถอย

ห่วงผูกคอ คือ ลูก จะกินอะไรก็ห่วงลูกมันจะติดอยู่ที่คอ
ห่วงผูกแขน คือ สามี
ห่วงผูกขา คือ ทรัพย์สมบัติ

จากคณะศิษย์

คณะศิษย์ของ หลวงพ่อทวี จิตฺตคุตฺโต ได้ปรึกษากันว่า การมาอยู่ปฏิบัติภาวนากับหลวงพ่อ ที่วัดอรัญญวิเวก (ป่าลัน) จ.เชียงราย ทุกครั้งหลวงพ่อได้เมตตาและเร่งความเพียรให้แก่คณะลูกศิษย์ องค์ท่านได้อบรมสั่งสอน ให้ลูกศิษย์ละบาป สร้างแต่บุญกุศล ให้เชื่อผลของกรรม ให้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม หวังให้ได้เข้าสู่กระแสพระนิพพาน เพื่อพ้นจากการเกิด - ดับ

คณะลูกศิษย์จึงได้ปรึกษากันว่า สมควรกราบนมัสการขอร้องให้องคท่านเขียนประวัติและธรรมเทศนาของท่านไว้ เพื่อให้ผู้ที่ได้อ่านจะได้รับแรงบันดาลใจ และความสงบเยือกเย็นจากการอ่านประวัติและธรรมเทศนาของท่านผู้ทรงศีลวิสุทธิ์อย่างถ้วนหน้า

บางท่านที่มีบารมีพอที่จะรู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรมในชาตินี้ จะได้นำอุบายการปฏิบัติและธรรมเทศนาขององค์ท่าน เป็นแนวทางในการปฏิบัติภาวนา หรือบางท่านเพื่อเป็นการสร้างบารมีเพื่ออนาคตข้างหน้าต่อไป

คณะศิษยานุศิษย์

รหัสวิริยะ 728

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด
106/204 หมู่ 4 ซ.รามอินทรา 68 ถ.รามอินทรา แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230
โทร. 0-2517-7445, 0-2918-0192-3, 0-2918-1336-9, 0-2918-1171-2, 0-2540-7860
โทรสาร 0-2917-9072, 0-2918-1218
มือถือ 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226
www.viriyaprinting.com E-mail : viriya999@gmail.com,
viriya_999@yahoo.com, info@viriyaprinting.com

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

อานิสงส์ของการแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
๒. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์
๓. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป
๔. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่
๕. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา
๖. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง
๗. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
๘. พ่อแม่จะมีอายุยืน
๙. ลูกหลานเกเรจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี
๑๐. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูกทรมานไปสู่สุคติ

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด

106/204 หมู่ 4 ซ.รามอินทรา 68 ถ.รามอินทรา แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230

โทร. 0-2517-7445, 0-2918-0192-3, 0-2918-1336-9, 0-2918-1171-2, 0-2540-7860

โทรสาร 0-2917-9072, 0-2918-1218 มือถือ 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226

www.viriyaprinting.com E-mail : viriya999@gmail.com, viriya_999@yahoo.com, info@viriyaprinting.com